

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟΣ 10^{ος}.

ΑΡ 468

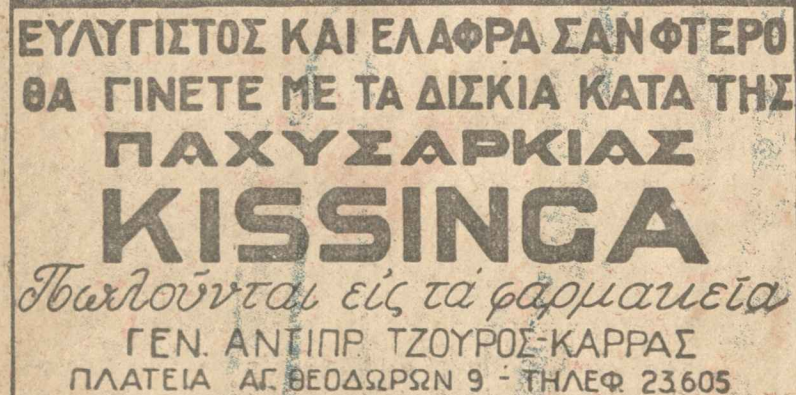
1933

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΔΙΗΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΣΜΟΚΙΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
τῆς ἐκδόσεως Θεσσαλονίκης Ἑλα-
βον αἱ εἰδικαίης χρήσεως Γερμανι-
καὶ Βαφαὶ ὑφασμάτων

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

Παντός ειδους ὁρολόγια, παλαιὰ ἀσ-
μα, εἰκόνες Βυζαντινῆς, παντός ειδους
νομίσματα· Καταβολιστρία (Φοινῆς), ἀγο-
ράκι μὴ τιμὰς ἀνατέρας ὧν τῶν ἄλ-
λων καταστημάτων.

Ὅστις μὰς πωλήσει τοὺ χρυσοὺς τοῦ
ὁρολόγιου, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέ-
τησιν τῆς μηχανῆς τοῦ εἰς νικηλένια κάσ-
σα. Μὴν πωλήσετε τὰ κοσμηματὰ σας
προτού μὰς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς
τὸ συμφέρον σας.

Ὡρολογιοποιὸς — Χρυσοχόος.
Εὐπόλιδος καὶ Ἀθηνᾶς 56, ἔναντι Δη-
μοτικῷ Θεάτρῳ.

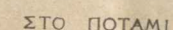
Τὸ θεότρελλο καρναβάλι ἐφύλαξε
φέτος μὲ τὴν κρίσις ὁ κόσμος, καὶ
σὺν νόμον, θὰ τὸ ῥίξη ἐξ ἡμῶν
ἐκ ἀπὸ κάθε ἄλλης χρονιά, γὰρ
χάση τις στενοχώριες του!

[illegible]

εἶνε νὰ βαφτεται μὲν
τὰ περσινὰ Σας φορέματα
τὰς Γερμανικὰς Βαφ.

Αἱ Βαφαὶ ARTI κινεῖ
τὰ παλῶν φορέματα καὶ
νοῦργια καὶ μετέρνα. Ἐν
χίᾳ ἀφάνταστον Χρῆμα
πλουσιότητα. Οὐδὲν ἔστι
νιστὶ. Αἱ Βαφαὶ ARTI
μῆψαν μὲ τὸ Μεγαλὸν
θεῖον τῆς τελευταίας ἡμέ-
ρας. Περαιτέρω οἱ ἄν-
θρωποι καὶ τὰ φάρμακα.

Βούτυρα γαλά και ἄλλα τὰ εἶδη τῆς μαγειρικῆς.

(Τοῦ Χάνε Νιτάλ)

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΒΕΡΘΑΣ ΝΤ' ΑΡΣΟΝ

ταραχή. Δέν έβαζα τὸ περιστροφὸ στὸ χέρι της. Ἀπεναντίας... τ
τοαβοῦσα...

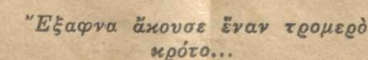
* * *

Ἡ Βέρθη γι' Ἀρσὺν ἦταν τὸν εἰκοσιεπτάρον ἐτών. Σὲ ἡμέ-
ρια 13 ἐτῶν ἀποφασισὰ νὰ παρατήρητ' ἡ μοδιτογράφου, στὸ ὅποιον
χαλοῦσεν τὰ μάτια της καὶ τὰ χέρια της καὶ νὰ ἐπιωφεληθῇ τὸν ὅσον
ποῦν τῆς ἔδωκε ἡ φύσις αὐτὴν συγγενικὴν γενναϊότητα. Πολλοί
νεαροὶ τῆς γειτονιάς της εἶχαν περὶ 30 ἦταν ὡμορφ. Αὐτὸ τὸ ἦ-
ξερε καὶ μόνη της. Δὲν ἦταν λοιπὸν κρίσιμα ἡ ἀντιπρὸς τὰ νεῖστα της
νὰ παραστήν σὲ μιὰ κομπάρσικ κα' ἀχάριστη δου-
λειά :

Μέσα σε πέντε χρόνια, η Βέρθα ντ' Αρσόν άποτίσας έτσι τρεις φίλους, 'Ο πρώτος της έπέ-
πλεσε ένα πλαίσιο διαίτησης σ' ένα δώμο όχι
και τόσο άποκεντρώ. Άπτός της υπέβαλε την ιδέα
να υπογράψατε ντ' Αρσόν, γιατί τ' όνομα αυτό
ήταν πιο άριστογραφικό. Μία μέρα χοροίαν πάν-
ταλοι φίλοι. 'Ο δεύτερος φίλος της ήταν ένας κα-
μωτός ήπεισιός, που είχε όμως το μεγάλο πρεσόν
να ηνωρίζει πολύ κόσμο. Αυτό συνέβησε τη Βέρ-
θα σάν πλαίσια βιομήχανο Έμιλ Ντελμπά, τον
τελευταίο φίλο της.

Ὁ Ντελμπερὸς δὲ πρὸ γενναϊότητος ἀνέβλυνε—
 ἐγκαίστερος τῇ Βέρθα σ' ἔνα μικρὸν μέγαρο τῆς
 Λευφφού του δόκου τῆς Βουλώνης, τῆς σπόλιος
 τὸν δόκο τῆς λαμπρῆς ἔνα κολλίε ἀπὸ ἀθηναί-
 μαγαζιτσίου, τῆς χάριτος ἔνα ἀνταρτίου μ' ἔνα
 σωφρὸν μὲν λιβερόν, ἔθεος σὴ διαθεοί τῆς τοῦ ἀ-
 παρτίτου δημοτικὸ προσκομικὸ καὶ τῆς εἰναιε-
 μετοπὶ τῆς χορειάτουσαν γὰρ νὰ ἐκαστοῦ καὶ
 ἐπὶ τῆς καθὲς ἐκαστοῦ, καθὲς ἐκαστοῦ τῆς.

Έναν τρομερό
.. "Υστερ' από λίγο καιρό, η Βέρθα προσέλαβε στην υπηρεσία της ως γραμματέα της μία παλιά συνομήλικη φιλενάδα της, τη Λουκία Μανισόλ.

που την είχε γνωρίσει άλλοτε ως μανέναν.
Ένα απόγευμα του 'Απριλίου, ενώ η Βέρθα ντ' Αρσόν επέστρεφε στο σπίτι της, τη στιγμή ακριβώς που το αυτοκίνητό της έμπαινε στο πάρκο του μεγάρου της, είδε τη Λουκία άκοιμημένη, ένα δέντρο να κουνιόταν, ένα νέο. Η Βέρθα μάζεψε τα φρούδια της, κατέβηκε απ' τ' άμάκι της, πλησίασε το ζευγάρι και είπε της φίλης της:

— Γιατί δεν μου είπες, Λουκία, πώς έχεις φίλο;
— Η Λουκία τάχασε. 'Ο νέος έβγαλε ταραγμένος το κατέλλο του. Ήταν ένα παλλήλαρι είκοσιπέντε περίπου ετών, με μαύρα γυαλιστερά μαλλιά, με κανονικά χαρακτηριστικά, με γκριζά μάτια.
— Είπε ο κ. Πιέρ Μπαράλ, έτραυλσε η Λουκία. Μου φαίνεται πως σου έκανα λόγο γι' αυτόν.

— Απατάσαι! αποκρίθηκε η Βέρθα. Μά γιατί δεν προσκαλεις το φίλο σου στο σαλόνι να πάρη ένα ποτό;
— 'Υστερ' από λίγο, βρισκότανσαν κι' οι τρεις στο σαλόνι. 'Ο Πιέρ Μπαράλ ξεθαρεύτηκε σιγά-σιγά. 'Απαντούσε σ' όλες τις έρωτήσεις που τον έκανε η Βέρθα, ενώ η Λουκία, καθισμένη στην άκρη ενός καναπέ, κοιτούσε έπιμονη σιωπή. Η Βέρθα έμαθε σιγά-σιγά πως ο Πιέρ Μπαράλ ήταν απλός λογιστής στο εργοστάσιο κορδονιών Ντυφέν, πως ο μισός που έπαυσε να συλλογίζεται τον Πιέρ της, πως δεν ήταν διόλου εύχαριστος απ' τη θέση του. Τέλος, τον προσκαλέσαν — χωρίς να ξέρη ούτε η ίδια το γιατί — να μείνι να φάη μαζί τους. 'Ο Πιέρ δέχτηκε την πρόσκληση, χωρίς να δείξη την παραμικρή έκληξη, σαν να τη θεωρούσε φυσικότητα. 'Όσο για τη Λουκία, δεν ήξερε αν έπρεπε να εύχαριστηθή ή να δυσχερευτηθή γι' αυτό.

Πέρασαν τρεις μέρες. Κατά το διάστημα αυτό, η Βέρθα διερωτήθηκε πολλές φορές μήπως είχε τρελλαθεί. Το γεγονός όμως είχε, ότι συχνά έννοιζε την ανάγκη να δουλήσει στον Πιέρ και ν' αρχίσει να τον φιλή με μανία. 'Ο Πιέρ το κατάλαβε αυτό. Και δεν άργησε να έπωρελθθ της άδινωμίας αυτής της Βέρθας. 'Αγαπήθηκαν. 'Απ' την ημέρα όμως εκείνη, η κ. ντ' Αρσόν ζούσε με το διαρκή φόβο, μήπως καταλάβουν τίποτε ο κ. Ντελματιέρ — ο φίλος που τη συντηρούσε και ο οποίος πήγαινε και την έβλεπε τακτικά δυο φορές την εβδομάδα — και η Λουκία. Τα μάτια της Λουκίας δεν ήταν απ' τις γυναίκες, εκείνες που άφινουν να τους παίρνουν τους φίλους.

— Μη φοβάσαι, έλεγε ο Πιέρ στη Βέρθα. Η Λουκία νομίζει πως θα την πάρω γυναικα. Κι' αν άκουα καταλάβει τίποτε, δεν θα μιλήσει.

Ήταν πολύ άγρια πειά για τη Βέρθα ν' άκουση τη φωνή της λογικής. Θα προτιμούσε να θυσιάση τα πάντα, παρά να χάση τον Πιέρ — τον Πιέρ της, όπως τον έλεγε. Τον αγαπούσε κι' όλη τη δύναμη της ψυχής της. Πως δεν άγάπησε ποτέ στη ζωή της. Κι' όταν ήσαν από λίγο καιρό, ο Πιέρ της έξομολογήθηκε πως είχε κλέψει απ' το ταμείο του εργοστασίου δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα, τις οποίες έχασε στις κωδρες, η Βέρθα του έδωσε άμέσως το χρηματικό αυτό ποσό.

Την επομένη, ο Πιέρ Μπαράλ υπέβαλε την παραίτησή του στο εργοστάσιο. Θεωρούμε περιττό βέβαια να σάς πούμε πως δεν είχε καμιά κατάχρηση κι' ότι η δεκαπέντε εκείνες χιλιάδες φράγκα του χρεώζονταν για κάτι μικροέξοδα. Σιγά-σιγά, τούβηξε και άλλα ποσά απ' τη Βέρθα. Κι' όταν κατάλαβε πως της πήρε αρκετά, αποφάσισε να διακόψη κάθε σχέση μαζί της.

Μολονότι η Βέρθα δεν του είχε πει τίποτε, ο Πιέρ γνώριζε τις σχέσεις της με τον κ. Ντελματιέρ, όπως επίσης γνώριζε ότι ο πλούσιος βιομήχανος πήγαινε στο μέγαρο της λεωφόρου του δάσους της Βουλώνης κάθε Τετάρτη και Σάββατο, απ' τις τρεις ως τις έφτά. Μιά Τετάρτη λοιπόν, παρουσιάστηκε στο μέγαρο — για πρώτη φορά — η άδρα δύσηση το απόγευμα. 'Όταν η καμαριέρα άνήγγειλε στη Βέρθα τον κ. Μπαράλ, η νεαρή γυναίκα έγινε κάτωχρη. Η Λουκία, που διάβαζε ένα μυθιστόρημα σε μία γωνία, δεν έδειξε την παραμικρή ταραχή.

— Πες του κυρίου Μπαράλ, να περάση στο σαλόνι! είπε της καμαριέρας η Βέρθα. Θα ρθής κι' εσύ Λουκία;

Μά η Λουκία απάντησε άρνητικά και προσποιήθηκε, ότι έξακολουθούσε το διάβασμα. Μά η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. 'Αν έδω και μία βδομάδα, είχε βεβαιωθεί πειά, ότι ο Πιέρ την άπατούσε με τη Βέρθα. 'Αγαπούσε τρελλά τον Πιέρ και δεν ήξερε αν θα σκότωνε, αν θα σκοτώνόταν ή αν θ' άπεκαλυντε στον πλούσιο βιομήχανο

Το πτώμα της Βέρθας ντ' Αρσόν ήταν ξαπλωμένο στη μέση του σαλονιού...

την προσοχή της φίλης του.

— Ήρθα να σε πάρω να κάνουμε έναν περίπατο, είπε ο Πιέρ της Βέρθας, όταν εκείνη έτρεξε να τον συναντήσει στο σαλόνι.

— Σήμερα είνε αδύνατον, του αποκρίθηκε εκείνη ταραγμένη. Και θα σε παρακαλέσω μάλιστα να φύγης άμέσως, έπειδή...

— 'Ο Πιέρ προσποιήθηκε τότε τον ηλίθιο. Πλησίασε τη Βέρθα, την άρπαξε απ' τους ώμους και τη ρώτησε με άποτομο ύφος:

— Περιμένεις κανένα; Ναι! αυτό είνε! Περιμένεις κάποιον!

— Η Βέρθα τον κύταξε κατάκληρη. 'Ετοιμαζότανε μάλιστα να του δώσει εξηγήσεις, όταν, ξαφνικά, άνοιξε η πόρτα και παρουσιάστηκε ο κ. Ντελματιέρ. 'Ο πλούσιος βιομήχανος έβριζε μία φίλησση στη ματιά στον Μπαράλ. Η Βέρθα όμως δεν έχασε την ψυχραιμία της. Χαιρέτησε τον φίλο της και γυρνώντας στον Πιέρ, του είπε:

— Θα φροντίσω για την υπόθεσί σας, κύριε Μπαράλ...

— Εύχαριστώ, κυρία μου! αποκρίθηκε με παγερό ύφος ο Πιέρ. Κι' έφυγε.

— Είπε ο μνηστήρ της Λουκίας! έξηγήσε τότε η Βέρθα στον κ. Ντελματιέρ. Έχασε τη θέση του και ήθελε να με παρακαλέση να φροντίσω γι' αυτόν.

Η ύποψις του κ. Ντελματιέρ διελύθηκε άμέσως. Πήρε τη Βέρθα και βγήκανε μαζί περίπατο με το αυτοκίνητο. Κατά το διάστημα αυτό, η Βέρθα δεν έπαυε να συλλογίζεται τον Πιέρ της. 'Ανυπομονούσε να τον ξαναβεί, να του δώσει εξηγήσεις.

— Όταν τέλος η Βέρθα ξαναγύρισε μόνη της στο μέγαρο, βρήκε τη Λουκία μόνη στο σαλόνι.

— Δεν ξέρεις, αγαπητή μου, της είπε με προσποτικό χαμόγελο, τί είνε στον Ντελματιέρ, άμα με είδε μόνη με τον Πιέρ...

Μά η Λουκία δεν την άφησε να προχωρήσει. Θανάσημνη έχρότης ήταν χμύση στο πρόσωπό της και τα μάτια μάτια της γυάλιζαν άγρια. Της είπε με βροχή φωνή:

— 'Ο Πιέρ Μπαράλ έφυγε, λέγοντας πως δεν θέλει να σε ξαναβεί. 'Αν έχεις να του πής τίποτε, μπορείς να του τηλεφωνήσς στο 70.092.

Σε λίγο, στο μπαρ 'Επαύξια έμγαράσαν πλησίαζε τον Πιέρ Μπαράλ, και έπαυσε τ' άρεστικό του σε μία γωνία και του είπε πως τον ζητούν στο τηλέφωνο.

Στην άλλη άκρη του τηλεφωνικού σήματος ήταν η Βέρθα.

— Που είσαι τώρα, Πιέρ; ρώτησε η Βέρθα τον νέο. Που μπορώ να ρθώ να σε βοώ... Μίλα μου! απάντησε μου...

— 'Ο Πιέρ έξακολουθούσε να υποκρίνεται τον θημιμένο.

— Πιέρ, σ' αγατώ! φώναζε εκείνη. Σ' αγατώ! Θέλω να σε ξαναβώ!...

— Ποτέ!

— Θα σκοτωθώ, Πιέρ! οφείλες να βέρθα.

Ένα σωμαστικό γέλιο ήταν η άπάντησή του Πιέρ. Έξαρνα όμως έκανε ένα τρομερό κρότο. Μία ύποψη πέρασε απ' το νου του. Κιτρίνισε και φώναξε:

— Βέρθα!... Βέρθα!...

Μά δεν έλαβε καμιά άπάντησι. Μόνο στο άκουστικό όμως ξεχώρισε τώρα τη φωνή της Λουκίας:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ένν' ο άστυνόμες άνέκρινε τη Λουκία, ένας χοροφύλακας πήγε στο μπαρ 'Επαύξια, συνέλαβε τον Πιέρ Μπαράλ και τον άδότησε στο σπίτι του δράματος.

— 'Η κυρία ντ' Αρσόν, έλεγε τη στιγμή αυτή η Λουκία, τηλεφωνούσε του Πιέρ Μπαράλ, ενώ εγώ στεκόμουν κοντά στο παράθυρο, κυττάζοντας στο δρόμο. Δεν είδα λοιπόν τη φίλη μου να βγεί το περίπορό της. Έξαρνα την άκουσα να φωνάζει πως θα σκοτωνότανε. Την ίδια στιγμή, άντηχησε ένας πυροβολισμός. Έτρεξε τότε, μα η Βέρθα είχε σκοτωθεί πειά.

— 'Ο άστυνόμες ύπομιαζόταν πως η Λουκία δεν έλεγε την αλήθεια. Δεν μπορούσε όμως και να τη συλλάβη. 'Η κατάθεσις του Πιέρ Μπαράλ έπεβεβαίωνε τα λόγια της. 'Η Βέρθα ντ' Αρσόν του είχε πει πράγματι στο τηλέφωνο, ότι θα σκοτωνότανε. Και την ίδια στιγμή άκουσε έναν πυροβολισμό.

— Όταν ο άστυνόμες έφυγε, η Λουκία κύταξε τον Πιέρ και πια και τον ρώτησε με φωνή βαθεία:

— Πότε θα κάνουμε τους γάμους μας;

— Άμέσως ο Πιέρ κατάλαβε το δρώμα που είχε σιμεί. Το βλέμμα εκείνο της Λουκίας — βλέμμα άγριο και άποφασιστικό — τον περνούσε όλη την τρομερή αλήθεια. 'Η Λουκία είχε σκοτώσει τη Βέρθα. Την μισούσε, έπειδή της είχε κλέψει τον αγαπημένο της και

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΕΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε Ζ.

Η όμορφή που την χαρακτήριζε σεξ-άπλ η μελαχροινή, φυσική, γέλαση, γοητευτική. 'Αν υπάγετο σε ψηφοφορία καλλίστησι, δικαστικά θα έπαυσε το πρώτο βραβείο, διότι σε κάθε εμφάνισή της σε κοσμικές συγκεντρώσεις, έχει πλειονηρία ψήφων άρεσκείας και θαυμασμού. 'Η τουαλέττες της μορτυρούν πιστά γούστο, υπό έπομην έμπνεύσεως, συνθέσεως, εκτελέσεως. 'Ο γούος της τέλειος υπό έπομην ρυθμού και εύλυτης. 'Η χάρη της άπαράλληλη.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— 'Η δεξιόσφις έπικινδύνησαν κατ' αυτάς και γίνονται άφορηή όργανα έμφανισαν μεταξύ αυτών και μερικές προφανές, όπως των δυν Κόλην Κομινταρόν, Νίνης Πατάρον και Πετρίτση.

— Έξαιρετική ή δοθείσα έσπερις την παρελθούσαν Τρίτην παρά τη κ. και τη κ. 'Αλ. Πετρίτση. Το σπίτι στολισμένο με ροζ μυρταλάς, συντομείς καθήμενες κοντά στα τζάκια, μπριζιές πολλοί και έπάνω ή νεολαία έχόρευε. 'Η δίσ Μάτσα με κάτασπρα, εύλυνη και όμορφη ή δίσ Α. Σταθάτου με μπλέ, πολύ όμορφη, ή κ. Νεφρομένη έξαιρετική εμφάνισις με άσπρα και μεγάλο πράσινο φόντο, ή κ. Μαλαμίδα με ροζ μωβ «σίκα» τουαλέττα, ή κ. Ραζέλον με μπλέ, ροζατάτη ή δίσ Κετούα με μπλέ σκούρο, χαριτωμένες ή δίσ Δ. Λοβέρδου Γ. Βλάχου, 'Ελλη Γ. Πεσματζόγλου με τουαλέττα θαύματα, ή δίσ Λοβέρδου άμυλωμένα σε χάρη και θελκτικότητα, ή δ. Φακή, από τις πλέον «έλεγκαντ» της βραδείας.

— Παρίσαντο έπίσης κ. και κ. Κρίνου, κ. και κ. Οικονόμου, κ. και κ. Μπαζά, κ. και κ. Γεωργιάδου, κ. και κ. Σπ. Γοιούση, ή κ. Πλ. Νεφρομένης, κ. και κ. Ψισκή.

— Στο χορευτικό «τεροραίν» θαμιάζεται ή χάρις της σιλονέτας και ή ροζατική δεινότης της δός Μαρίας Ραζέλον.

— Άναγγέλλονται χορευτικά έσπεριδες παρά τη κ. και τη κ. Εργάνη, παρά τη κ. και τη κ. 'Απ. 'Αλεξανδρή στις 20 τρέχ. Παρά τη κ. και τη κ. 'Αλ. Σιανυβή χορευτικών «κόνταϊλ-πάρτυ» στις 24 Φεβρουαρίου για νεολαία. Στις 19 τρ. δεξιόσφις παρά τη κ. Εργάνη Ραζέλον και τη κ. Κλεμάν Σιμόν.

— Από τις άραιότερες έσπεριδες της έποχής ήτο παρά τη κ. και τη κ. Ζακωκόστα.

— Παρεμύθησαν ή κ. Καφαντάρη, ή κ. Μιχαλακοπούλου, ή Βασιλεία και ή Βασιλίσκη Μάτσαρη, ή κ. 'Αργυροπούλου, κ. και κ. Λαμπρινή, ή κ. Μπατζί, κ. και κ. Μισότση, κ. και κ. Ψιάσκου, κ. και κ. Φαλίδου, ή κ. Ροϊφόρ, ή κ. Νικολαΐδης, ή κ. Βαλαωρίτης, κ. και κ. 'Αθηνόγλου, κ. και κ. Μασκά, κ. και κ. Γρ. 'Αργυροπούλου, κ. και κ. Καλοδοκέρση, κ. και κ. Στανιρίδη, κ. και κ. Κ. Βάσση.

— Από τις πλέον εύμορες ή κ. Νάντα Κυριακού, ή κ. Μαλαμίδα με κάτασπρα, ή κ. Αρούλια, ή κ. Καρέλλα, ή κ. Μπέμνη, ή κ. Βασιλίσκη.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ

— Η Μονταίν, η οποία τον φρόνου, να της βά-
σει το περιστοφό στο χέρι, για να νομισθί-
σει η Βέρθα αυτοκτόνησε. 'Ο Πιέρ ήταν
πάλι, και τότε έλειπε το θάρος, ο άνδρι-
της. Έξ άλλου, η μαγνητική ματιά της
Λουκίας τον είχε υποτάξει. Φοβήθηκε τη γυ-
ναίκα εκείνη που τον αγαπούσε σε βαθμό να
αποκαταστήσει προς χάρην του και ή όποια θα
έλεγε παρανοήσεις την άγότη της.

— Όταν θέλεις! της ψιθύρισε.

Μά η Λουκία δεν ήταν διατεθειμένη να
αποκαταστήσει.

— Και θα ξαναπάσης άμέσως δουλειά
και πάλι ή δουλειά σου αλλού! συνέχισε

— Και ή δουλειά σου αλλού! συνέχισε
— Και ή δουλειά σου αλλού! συνέχισε

— Και ή δουλειά σου αλλού! συνέχισε

— Και ή δουλειά σου αλλού! συνέχισε

— Και ή δουλειά σου αλλού! συνέχισε

— Και ή δουλειά σου αλλού! συνέχισε

— Και ή δουλειά σου αλλού! συνέχισε

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Λέλαν Νικ.—Πολύ εύχαρίστως σας δίδω την συ-
ταγή ενός μίγματος με μικρομύδαλα, για τα χέρια:

Βράζετε σε δυο λίτρες νερό 250 γραμμάρια καθαρό κρι-
θάρι και το άφινετε στη φωτιά ως ότου το νερό να μείνι
μόνο μία και μισή λίτρα. Κοπανίζετε σ' ένα γουδί 300 γραμμάρια
μικρομύδαλα και 200 γραμμάρια άμύδαλα γλυκά και τα ρίχνετε
μέσα στο κριθαρόνερο, άνακατεύοντάς τα καλά. Έπειτα προσθέτετε
4 γραμμάρια βάμμα της Μέκκος, τ' άνακατεύετε πάλι και περνάτε
το μίγμα από ένα λεπτό τούλιονταν. Τ' άρωματίζετε δε με τρεις
σταγόνες άποστάγματος βαλάνιας.

Το μίγμα αυτό διατηρεί τα χέρια άσπρα, μαλακά και λεπτά και
το μεταχειρίζονται ή περιάρμη τόσο για το πνεύμα της, όσο και για
τά όμορφα της χέρια, κυρία ντ' Σεβινέ.

— Έλ λ η ν Δ η μ. Ένταυθα.—Μου γράφετα, ότι αγαπάτε πολύ
τ' άρώματα, αλλά κοστίζουν πολύ άκριβά τώρα και γι' αυτό θα θέ-
λατε να μπορείτε να έτοιμάσετε μόνη σας ένα άρωμα καλό και
φθινό.

Σας δίνω λοιπόν μία σχετική συνταγή:

Infusion d' iris	1 1/2 litre
Baume du Perou	5 gr.
Essence de lavande	25 »
Essence de rose	2 »
Teinture d' ambre	2 »
Infusion d' héliotrope	1 1/2 litre

Φ ρ ί κ α.—Γιά το πόδι σας σας συμβούλευω μάνιο με άλα-
σμένο νερό και συγχρόνως έλαφρό μασάζ, τακτικά κάθε πρωί. Για
το στήθος σας πάλι σας συνιστώ μασάζ περιτορικό με σφουγγά-
ρι, μουσκεμένο σε νερό άλατισμένο.

— Έλ λ η ν Χ α ρ β ε υ, Πειραιά.—Εύχαρίστως σας δίνω την συν-
ταγή μιας άρωματισμένης ποίντρας:

Amidon de riz	500 gr.
Fecule	500 »
Carbonat de magnesie	250 »
Essence de rose	1 »
Essence d' oillet	0,50 »
Essence de geranium	1 »

Γά να χρωματίσετε την ποίντρα ροζ, προσθέτετε λίγο χαρμύνο.
— Έλ λ η σ α β ε τ. Θεσσαλονίκη.—Γιά την επίδοσι των γε-
νιών, σας συνιστώ την έξης λοσιόν:

Eau de Cologne	200 gr.
Teinture de Belladonna a 10 0/0	20 »

— Ν ε ο ν ή λ η.—Γιά τις ρυτίδες των χερίων, σας συμβούλευω τα-
κτικό τοπικό κι' έλαφρό μασάζ, με λίγο βούτυρο κακάου.
— Όσο για μανή βαφή μαλλιών, σας συνιστώ την έξης, ως την
πιο άβλαβή απ' όλες τις άλλες:

Encre de Chine	60 gr.
Gomme adragante	100 »
Eau de roses	1 1/2 litre
Alcoolat de yerveine	200 gr.

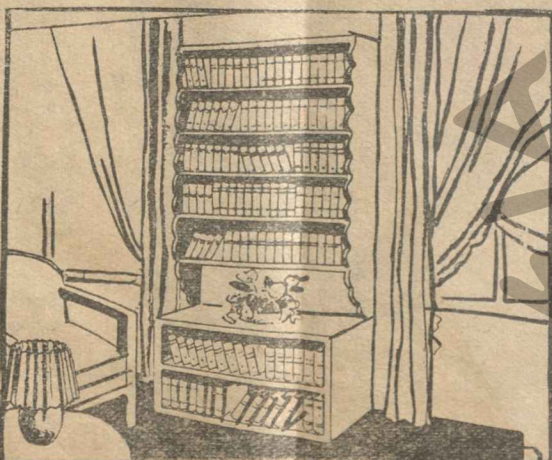
Μεταχειρίζεστε την παραπάνω βαφή, ά-
λείποντάς κατ' μ' αυτήν τα μαλλιά σας με
την βοήθεια μιας μικρής βούτσας, άφρο-
πλύνετε προηγουμένως το κεφάλι σας με το
έξής μίγμα:

Bicarbonate de soude	15 gr.
Eau chaude	1 litre

— Μ α ρ γ α ν η, Πειραιά.—Νά διαλέξετε
ένα πρόσωπο από άποψη ευφρόνης με ποσότητα
ζώνη από σάπην, και γοβάκια από ποσότητα
σαπην έπίσης. Ένα πρόσωπο περιδέραιο, και
πόσότητα σπουλαρώνα, θα δώσουν περισσότε-
ρη άκίνη άσπρη στο σύνολόν σας.

— Ζ ί ν α ν. Ένταυθα.—'Η κριτική θέσις
στις τραπέζις είνε δεξιά στην οικοδόσσηνα
προκειμένου περί κυρίου, και δεξιά στον έ-
πιστάμενο καλεσμένο, προκειμένου περί κυ-
ρίας. Σ' ένα έπίσημο τραπέζι, δεν διαλώ-
νουν ποτέ την πεσέτα μετά το δείπνο, αλλά
την άφινουν άόπλητη έπάνω στα τραπέζι.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μοντέρνα βιβλιοθήκη, με την οποία μπορούμε να
στολίσουμε το μεταξύ δύο παραθύρων διάστημα.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ LUCA SVILLOVICH

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

ΠΙΤΕΛΟΥΣ! Έπειτα από δολοφονίες έ-
ξετάσεις, ο νεαρός διάκος έγινε πτυχιού-
χος της Θεολογίας. Παρατώντας το αυ-
στηρό καλλί της Ίερατικής Σχολής—στην
οποία σπούδαζε απομονωμένος απ' τον κό-
σμο τόσα χρόνια—έτρεξε με λαχτάρα και
περηφάνεια στην άγκαλιά της καλής του
μάνας.

Ήταν ηνθλοκορμος, λυγρός, με μάτια
ξαστέρια, γαλάζια και με αγγλικό γνονό-
το πρόσωπο κι' είχε ψυχή αγνή και καθα-
ρή, γεμάτη ευλάβεια και πίστι. Λάτρει της
φτώχει του μητέρα κι' έλπιζε πως από δω
και μπρός, θα μπορούσε να της εξασφαλί-
ση μια άνετη ζωή κι' ευτυχισμένα γερα-
νιά...

Είχε πολύ πονέσει γι' αυτόν, η πολυδασυμένη μάνα του!...
Η πρώτη εβδομάδες πέρασαν, και για τους δυό τους, γεμάτες
από χαρά ανέκδοτα. Ο νέος κληρικός τοποθετήθηκε σε μια αγρο-
τική και θεωρούμενη ένορία. Έρευνε το προί απ' το έξοχο σπι-
τάκι του, διάβαινε κάποιο δάσος πυκνό και σκοτεινό, κι' έπειτα από
μιας ώρας άνετη οδοπορία έφτανε στο γραφικό εκείνο χωριουδάκι,
το οποίο ήταν πνευματικός πατέρας...

Κι' όταν κατά το δειλινό, τελείωνε τα θερηκευτικά του καθήκον-
τα, ο νεαρός έφημέριος, ξανάπαιρνε πάλι το ίδιο μονοπάτι και, σε
μια ώρα μέσα, σιγνόνταν με λαχτάρα και στοργή στην άγκαλιά της
γρηούλας μάνας του, που άνιπύμονα τον καρτερούσε.

Μά κάποια μέρα, μεταλαβαίνοντας έναν έτοιμοθάνατο, άργολό-
ρησε λίγο στο χωριό. Κι' όταν έβλεπνε για το σπίτι, είχε πειά σου-
ροιώσει για καλά...

Ο νεαρός κληρικός περνώντας απ' το συνη-
θισμένο του μονοπάτι, περπατούσε διασπασμένος κι'
άφηρημένος. Ένοιωθε έλλοστε και κάποιοι φρό-
δο μυστικό, καθώς διάβαινε το σκοτεινό εκείνο
δάσος με τις τρομαχτικές σκιές του και με τους
χίλιους άδριστες θορύβους του...

Έξαφνα, καθώς περνούσε απ' το πυκνότερο
σημείο του δάσους, πλάι από μια λεύκα πολυ-
καρπική και γέρικη, του φάνηκε πως άκουσε
κοντά του θρόνισμα ανάλαφρο και φευγάλο...

Τρομαγμένος, καρφώθηκε στη θέση του, τέ-
τωσε τ' αυτιά του και γλάρωσε τα μάτια του,
προσαρτώντας να ξεχωρίσει κάτι, που τώννοι-
αθε να κοιτοζυγώνη προς το μέρος του, άδριστε
σάν σιά κι' ασύλληπτο σάν τον άρνο...

Μία βασκανία άκατανίκητη του μούδιασε το
κορμί του, και σάν άπνοιαμένος πειά, άνίκανος
ν' άντισταθί στη γοητεία που άκτινοβολούσε δ-
λόγικά του το άπνοισμο εκείνο κάτι, άρχισε να
το παρακολουθί μηχανικά και να το παρνη το
κατόπι...

Λίγα θήματα παρέκει, έχασε στη σκοτεινιά
ή μάθη κορυφαία ενός δένδρου, μέσα στην ό-
ποια δρόθηκε έπειτα από μερικές στιγμές ο νε-
αρός έφημέριος, άκολουθώντας άσυνείδητα την
υπερφυσική σιά...

Κι' έξαφνα τότε άντίκρινε άπ' άκείνους μικρο-
στά του—μέσα σ' εκείνη την άόλητη σκοτεινιά,
που βρισκόταν—μια θελκτική νεράιδα!...

Τό άνέστρο, μαγικό κορμί της άκτινοβολούσε
και φώτιζε τα σκοτάδια της κορυφάς με πρό-
σνες, σατανικές άναύγειες...

Κι' ενώ ο νεαρός κληρικός ψιθύριζε τρομαγμένος, δυες ευχές και
ξόδια ήξερε, μια μεταμόρφωση άπότομη δλόγικά του τον έκανε ν'
άνατριχίση και να χάσει τη λιλιά του.

Βοήθηνε δηλαδή ξαφνικά σ' ένα κρυστάλλινο, πολύχρωμο παλάτι,
τριγωνισμένο από κήπους άνθοστόλιους, από γάργους ξαναγυρής
κι' από γαλαζοφάνιες μικρούλες λίμνες. Και στην άσφαρτηρή απ'
το χρυσάφι σκάλα του κρυστάλλινου αυτού παλατιού, στεκόταν με
άνοιγμένη άγκαλιά ή ύπεροχη αυτή νεράιδα, ή οποία τον προσκαλού-
σε προκλητικά κοντά της, ψιθυρίζοντας του με την άρμονική φωνή
της:

—Έλα κοντά μου πειά, Άγαπημένε... Σε λαχταρώ μερόνυχτα
άτέλειωτα, κι' ή δίψα μου για τα κόκκινα σου χείλη με βασανίζει ά-
νεπιπτα... Θέλω να διηστιάς στην άδυσσο της εύτυχίας, που κλεί-
νουν τα μπράτσα μου, και θέλω να γευτής άχόρταγα τον έρωτα, κον-
τά μου... Δέν θα σ' άφήσω να μου φύγης πειά, Όνειρεμένη μου,
και θα σε κούνη ήλιότινα απ' τα μάτια όλων... Είσαι δικός μου
πειά... Σε ποθούσα με λαχτάρα σάν σ' έβλεπα να συχνοδιαβαίνης
απ' τα δικά μου τα βασίλεια, μα ήταν ακόμη μέρα και μούλειες απ'
το Θεό ή δύναμη να σε γητέψω, όσο σε φώτιζε ο ήλιος...

Η άηδονόλη νεράιδα σταμάτησε λιγάκι το άπόκοσμο κελάρμά
της, το οποίο δούζε σε έκσταση ήλίγγου και ταραχής τον άφρονο κλη-

ρικό. Κι' άφου του χαμογέλασε σαηνευτικά, άρχισε να του ξαναμ-
λάει πάλι με τη γυναικεία φωνή της, ποιμούσε σάν ύμνος τονισμένος
σε ούρανια μοναχία:

—Καλώς ήρθες πειά, Καλέ μου... Κρατώντας σε γυρήνουν ά-
παλά στην άγκαλιά μου, θα σβύσω απ' τη θύμσή σου τον χρόνο και
τον τόπο... Για σένα δέν θα ύπάρχη πειά ούτε ήμέρα ούτε νύ-
χτα, ούτε θάλασσα κι' ούτε στεριά, κι' ό αιώνας θα γοργαλύνει
στη ράχι σου, δίχως να σε λυγίζουν καν με το τεράστιο φορτίο τους.
Ήσουν για τον Παράδεισο προωρισμένος, μά κλυόμενος πειά στην
άγκαλιά μου, μονάχα την Κόλαση θ' άποζητάς με τρώμ... Η ένοχη
απ' την Άμαρτία ψυχή σου, θα ντρέπεται ν' άντικρύσει πειά τους
όλοεικούς άγγέλους του Θεού, και μονάχα στην Κόλαση τα σω-
τάδια βιθισμένη θα βροίση κάποια άνακούραση...

—Έννοια σου διως, Διαλεχτέ μου... Κοντά μου όσο θέλω,
μη νοιάζεσαι για τίποτα... Κανένας δέν θα σε άναζητήση άνάμεσα
στα φειδίσια μπράτσα μου, κι' ούτε τολμήν καν να πατήσουν το κα-
τώφλι του παλατιού μου, της Κόλασης ο άρχηγός και του θανάτου
ο άρχάγγελος. Προνομίο θεϊκό με προστατεψει, κι' ή χαρά ένευ-
ρωμένη με την ήδονή έχουν στημένον σάλαυτα κι' αιώνα, στην
ψυχή μου, τον άιόλο τους θόνο...

Δέν πρόλαβε ο άδός να ξεστομίση λέξη. Ένα λευκό χεράκι πού-
ραψε το στόμα, και μια παλάμη βελούδινα άπαλοχάιδευε το μέ-
τωπό του. Κάτι σάν άσφαρτη του θάμνωσε τα μάτια, κι' ένοιωσε το
βαρύ και θαλωμένο του μυαλό να σβήνι, σβήνοντας συγχρόνως απ'
τη μνήμη του και κάθε θύμηση των περασμένων.

Λύγισαν τα γόνατά του, τότε, και τον δέχτηκε με λαχτάρα στην
άγκαλιά της ή πεντάμορφη και ξωτική νεράιδα!...

Πέρασαν μέρες άρκετές...

Σ' ένα μικρό και ταπεινό σπίτι, απ' την ά-
λη μεριά του δάσους, μια γρηούλα σκελετωμένη
απ' τον καύμο της, παρακαλεί μερόνυχτα γονα-
στή μπρός σε μια εικόνα.

Είχε ή μάνα του νεαρού, άσφαρηγήτη και χ-
λιποπνευμένη για τον ξαφνικό και γεμάτο από
μυστήριο χαμό του. Η ψυχή της έχειλίζει από
αίμα κι' από σπαραγμό κι' ή δόλδερμες ευχές της
βγαίνουν με λυγμούς μέσ' απ' την ψυχή της.

Ζητάει με τερή, με άνέκφραστη λαχτάρα ή γρη-
ούλα μάνα απ' την Παναγιά, να της ξαναδώσει
το γυίο της και τα όλοθέρμά της δάκρυα που σ-
νοδεύουν άκατάπαυστα τα εύλαδικά της παραί-
λια, άχνίζον καθώς πέφτουν στις κρηές, μαμα-
ρένιες πλάσες του μικρού εικονοστασίου...

Οδηλάει τώρα απ' τον καύμο της μάνας ή
καρδιά. Η μητρική λαχτάρα της άναστατώνει την
κοινοειλική απ' τη θλίψη ύπαρξής της, κι' ή ψυχή
της—συντρίβοντας τις σάφαινες άλυσίδες της—
άοχίζει να σκίσει άλαστιάσιμη δάση, λαχάδια και
θούνα και να φωνάξει με σπαρακτικές κραυγές:

—Πού μου βρισκόσαι, παιδί μου... Λιπών
πειά την έρημη μονούλα σου, και προβάλε μπρο-
στά μου... Ζής άραγε ακόμη, ή σ' άρπαξε ο χέ-
ρος;... Παιδί μου άγαπημένο!... Παιδί μου...
Παιδί μου!...

Ανέστην τα πόδια απ' τη θύνη, καθώς τα
άπαλοχάιδευε το πένθιμο και λιπτερό κλάμμα
της μάνας. Κι' ή γάργους θρηνηδες δακρύων
το δροσερό νεράκι τους στα δουραμένα μάτια
της, για να μην στερέθουν απ' τα άτέλειωτα δά-
κρυά της...

Στο άλλόκοτο φτεροθύμιά της έπάνω απ' την
πλάσι, ή λαχτάρα της μάνας, καθώς παντού άναζητάει το χαμένο της
σαλόνι, θροίκεται κάποια στιγμή άντιμέτωπη με τον Έρωτα της Νε-
ράιδας, ή οποία το σφιχτοκρατεί στην άγκαλιά της.

Παλεύουν άγρια άναμεταξύ τους τώρα τα δυό άνήμερα αυτά θη-
ριά. Στο άντικρυσμα του Έρωτα, ή μητρική στοργή μανιάζει και φ-
χεται σάν λείνα έπάνω του, να τον σπαράξει άμείλιχα.

Και νικάει σιά τελευταία της μάνας ή Λαχτάρα!...

Η νίκη ήταν άφραστη σε έκταση και θάυμαστη σε άποτέλεσμα. Ένα
προί—έπειτα από λίγες μέρες—ο νεαρός έφημέριος ξαναγυρής στο
σπίτι της μάνας του, χλωμός σάν πεθαμένος, και φέροντας στο πρ-
σωπο και στο κορμί του όλοφάνερα τα σημάδια της ύπερφυσικής έκ-
νης πάλης των δυό πανίσχυρων στοιχείων, που τον διεκδικούσαν με
τόση λύσσα και μανία...

Μόλις άντίκρινε τη μάνα του άπόθιμη και σωριασμένη μπρός στο
εικονοστάσιο της Παναγίας, ένοιω με κόπο κοντά τα κλονισμένα θη-
μάτια του, και γονάτισε πλάι της... Μά ή μάνα του ήταν νεκρή!...

Ήταν βαριά ή νύχ της εκείνη, κι' έτρεπε να νύχια της νεράιδας, της κόσμου
και πληρωμή άτήμητη, που μόνο μάνα την πληρώνει: Της κόσμου την
ίδια τη ζωή της...

ΤΑ ΚΑΤΑΠΑΝΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΑΦΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η γιατροί άποφεύγουν ν' άγγίζουν με
το νιστέρι τους το σημείο αυτό του σώ-
ματός μας, γιατί ύπάρχει κίνδυνος να
επαφέρουν άμέσως το θάνατο. Ωστόσο,
έγώ κατώθησα ν' ανακαλύψω τον τρ-
πο της έγγχευσης της καρδιάς, συ-
νέχισε ο δόκτωρ.

Ο Βαρνάβας κύτταζε το γιατρό ά-
ποβολομένης, σάν ν' άκουγε κινέζικα.

—Μά τί μ' ένδιαφέρουν έμένα όλ'
αυτά! φώναξε, χάνοντας την ύπομονή

του.

—Θά σου έξηγήσω άμέσως, άγαπητέ μου
φίλε, το άποκρίθηκε ο γιατρός. Θά κατα-
λάβεις βέβαια πως μου χρειάζονται άνθρώπινα πτώματα για να
άνα τις μελέτες μου. Μ' άλλα λόγια, πρέπει να μου ποιμηθείς
ένα πτώμα!

Ο Βαρνάβας άναστήθηκε, κούνησε άρνητικά το χέρι του έμπηξε
ένα βραγύ γέλιο και είπε:

—Όχι, όχι. Παντάζεσαι πως έχω καμιά δρεξί να ξαναγορίσω
πιά πτώμα; Έίνα πολλή γελασμένος. Κι' έκαστο λίρες να μου έδι-
νεις, δέν θα έβανα αυτή τη δουλειά. Θες να σκοτώσω έναν άνθρωπο,
και να πάρω ύστερα το πτώμα να κάνης τη δουλειά σου! Όχι.

—Την περμένα αυτή την άπάντησα! ψιθύρισε ο Πέρκινς. Μά
δέν ύπάρχει λόγος, άγαπητέ μου, να στέκεσαι δρόμος. Κάθισε. Θά
πάρω ένα άλλο πτώμα; Το δεύτερο είνε πάντα και καλύτερο...

Πι ήλεια να σου πω τώρα;... Ά, ναι, θυμήθηκα... Άκουσα,
λασκινά να λένε, ότι ύπάρχει στο Λονδίνο ένας άνθρωπος, ο οποίος
πωλεί πτώματα... Μην ταράζεσαι, Βαρνάβα. Μπορείς να κερδίσης
έκαστο λίρες, χωρίς να διατρέξης τον παραμικρό κίνδυνο, άρκει να
σου δώσης μια πληροφορία. Ύπάρχει στο Λονδίνο ένας πτωματέ-
μπος;

—Έκαστο λίρες, χωρίς να «τρυτηύσω» άνθρωπο! ψιθύρισε λαχα-
νισμένος ο έγγχευτής, Μάλλιστα, κύριε, ύπάρχει ένας έμπορος
πτωμάτων...

—Τι έδους πτώματα πουλάει;
—Πανός είδους! Μη νομίζεις
έως ότι όλα αυτά τα πτώματα προ-
έρχονται από μνήματα. Τα πτώματα
αυτά το έδους είνε πολύ λίγα.

—Τίπο το καλύτερο! Ούτ' έγώ
δέν θέλω να έχω να κάνω με τιμω-
ρήσεις, με τους άσπαιούς αυτούς
πληρωτές, που φοβούνται το φό-
βο της μέρας. Τους ξέρω καλά αυτούς
τους άπληστους που συνταρίζονται με
τους άρκετές και τη νύχτα, όταν
βρίσκω σπασί είνε χυμίνη στα κοι-
νήματα άνθρωπων τους τάφους και...

—Όχι, όχι, άγαπητέ μου. Μού φάνε-
ται πως, ότι είν σχετίζεσαι με κά-
ποιο πτωματέμπορο. Μην το άρνεύσαι
απ' την άρομή πηγής

—Ναι, άπάντησε ο Βαρνάβας. Η άλήθεια είνε, ότι ξέρω έναν
πρωταπόστο! Αυτός διως άγοράζει κατά προτίμησιν πτώματα
και τα βάζουν απ' τον Τάμεσι.

—Ραγών δηλαδή στον Τάμεσι ξωντανούς ανθρώπους, με τον
καύμο να τους όγάζουν από μέσα... πτώματα;

—Όπως ύπάρχουν πτωματέμποροι, έτσι ύπάρχουν και πτωμα-
τέμποροι ο Βαρνάβας. Αυτό θα μπορούσε να σου το πη-
ρώ ένα μικρό παιδάκι του Ουάτετσάιελ. Δέν είνε δά μυστικό πως
δ καταπαισμένα συνήθίζουν να σκοτώνουν τους ανθρώπους, χτυ-
πώντας τους στο κεφάλι με μια σκακουλιά γεμάτη άμμο. Άφου δη-
λαδή τους έλάνουν, τους άφάνουν μέσ' στο ποτάμι όσωπου να πνι-
γούν και ύστερα τους πουλούν στον έμπορο των πτωμάτων. Έγώ
δέν έλαβα ποτέ μέρος σε τέτοιες δουλειές. Πάω και όχο!

—Σε πιστεύω, σε πιστεύω! τον δέχθηκε ο γιατρός Πέρκινς.
—Είπες σου δουλειά ήταν ν' άνοίγης τάφους και να γδύνης τα πώ-
ματα. Έ; το έγγράμμά σου δέν είνε και τόσο βαρύ!

—Της ίδιας γνώμης είμαι κι' έγώ. Θά μου δώσης τώρα άλλο
ένα πτώμα;

—Βεβαίως. Πάρε... Τι μου έλεγες, λοιπόν; Ο πτωμα-
τέμπορος που γνωρίζεις προτιμά τους πτωματέμπορους;

—Δέν τους προτιμά ιδιαίτερος. Έκείνο που τον ένδιαφέρει, είνε
το πτώμα να διατηρείται σε καλή κατάσταση. Μπορεί να είνε κι'

ένός ακόμη που πέθανε απ' το κρύο ή από κανένα δυστύχημα...
χωρίς να λογαριάσουμε πως ύπάρχουν και πολλοί φτωχοί άνθρωποι,
οι όποιοι πουλούν τα πτώματα των συγγενών τους για να πάρουν
λίγα χρήματα.

—Διάβολε! Δέν το ήξερα αυτό! Ύπάρχουν λοιπόν άνθρωποι
που φτάνουν σε τέτοιο σημείο χρηματικής ανάγκης;

—Άχ, κύριε μου, δέν ξέρεις, φαίνεται, τί δυστυχία δέρνει αυ-
τόν τον κόσμο... Τα έξοδα της κηδείας είνε μεγάλα σήμερα. Ένώ
ο έμπορος δίνει για ένα πτώμα και πέντε λίρες, που τρέφουν μια
οικογένεια δέκα ήμερες.

Ο Πέρκινς έμεινε λίγο σιωπηλός κι' ύστερα είπε:

—Σύμφωνοι λοιπόν; Θά με πές άπόψε στον έμπορο των πτω-
μάτων; Άν με οδηγήσεις εκεί θα σου δώσω δέκα λίρες.

Μεγάλη πάλι έγινε τότε στην ψυχή του Βαρνάβα. Ο Πέρκινς
τό κατάλαβε, Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα χαρτονόμισμα των
δύο λιρών και το άφισε στο τραπέζι.

—Πάρε μια μικρή προκαταβολή, του είπε.

—Δέν πιστεύω να ξανασιώω στη φυλακή γι' αυτό που κάνω!
έδωξη ή Κράν, άρπάζοντας το χαρτονόμισμα.

—Ά! μπορείς να μείνης ήσυχος! Δέν διατρέχει κανένα κίν-
δυνο! Και τώρα, άς πηγαίνουμε. Μά, δέν μου λές, άλήθεια, πως
τόν λένε αυτό τον έμπορο πτωμάτων;

Ο Βαρνάβας έσπυρε και είπε στ' αυτό που παράζενον γιατρού με
χαμηλή φωνή, σάν να ροβόταν μήπως τον άκούση κανείς:

—Σίμων Ρούτς.

—Σε ποιά δόδ μένει;

—Σε καμιά δόδ.

—Μά κάποιον πρέπει να κάθεται αυτός ο άνθρωπος...

—Ναι, κάποιον κάθεται, μά... θα ίδης που κάθεται, Έλα μαζί

μου. Τώρα είνε ή πιο κατάλληλη ώρα να ιδούμε τον Ρούτς.

Ο μυστηριώδης γιατρός σηκώθηκε, κοίμησε το έπανοφόρι του,
ίσταξε το καπέλλο του και πήρε την άχώριστη διμυρέλλα του κάτω
απ' τη μασχάλη του. Πέρασε απ' την ταβέρνα, χωρίς να δώσει προ-
σοχή στα περιεργα βλέμματα που του έριχναν οι κακούργοι, κι' έ-
βγινε έξω, άκολουθούμενος απ' τον
Βαρνάβα Κράν.

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΠΤΩΜΑ-
ΤΕΜΠΟΡΟΥ

—Κατά που θα τραβήξουμε τό-
ρα; ρώτησε ο γιατρός τον Βαρνάβα
Κράν, όταν βρόδηναν έξω στο δρόμο.
Μη ρωτάς τίποτα, του άπάντη-
σε ο Βαρνάβας. Άκολουθα με μονά-
χα. Θά δης μια συνοικία, στην όποια
δέν πάτησες ποτέ το πόδι σου. Μη
ροβάσαι διως, δέν θα πάρης τίποτα.
—Δέν δοκίμασα ποτέ φόβο στη
ζωή μου! ψιθύρισε ο παράζενος για-
τρός.

Και οι δύο άνδρες, παλαιώντας με
την άνεπιθύελλα, που άπελούσε να
τους ρίξη κάτω σε κάθε βήμα, άκο-
λύτως της διώχνους Λιμνιούξες.

Μά που βρισκόμαστε τέλος πάντων; ρώτησε ύστερα από τρία
τέταρτα της ώρας ο δόκτωρ. Μού φαίνεται πως άκούω να κλινόν
νερά... Δέν θα είμαστε μακριά απ' τον Τάμεσι.

—Ναι, καλά το κατάλαβες, άπακούθηνε ο Κράν. Βλέπεις εκεί
κάτω τη σιά της γέφυρας;

—Θά περάσουμε λοιπόν τον Τάμεσι;

—Όχι!

—Άρχίζω να μη σε καταλαβαίνω, φίλε μου! Δέν είνε απ' έδω,
δέν είνε απ' εκεί... Μά που βρισκόμαστε, έπί τέρως, αυτός ο πτω-
ματέμπορος των πτωμάτων;

—Κάνε λίγη ύπομνηση κι' θα κατανοήση ή περιέργειά σου...
Βρισκόμαστε τώρα στο νησί των Σκίλων. Έτσι λέγεται το μέρος
αυτό. Νά κι ή φαριδιά γέφυρα του Ραρήνιους που περνά τον πο-
ταμό. Ά! φτάσαμε τέλος!

Όταν ο Βαρνάβας πρόφερε τα λόγια αυτά, βρισκόντουσαν στη
μέση της γέφυρας. Ο έγγχευτής έσπυρε έπάνω απ' το κιλί-
διωμα και σφύριξε δυνατά. Ο δόκτωρ Πέρκινς έμεινε κατάπληκτος
όταν είδε να προβάλλι σιγά-σιγά απ' το κενό μια σκάλα που άκoi-
μπησε στα κάγκελλα της γέφυρας.

—Δέν πρέπει να φοβήσης που θα κατέβαινε απ' αυτή τη σκά-
λα! ψιθύρισε ο Βαρνάβας στο γιατρό.

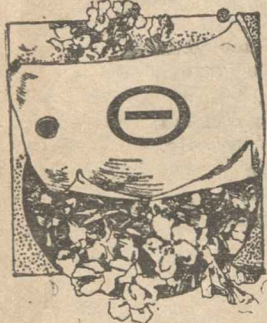
—Πού θα κατέβαινε απ' έδω;

(Άκολουθεί)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Α έρωτες να τὸ μάθουμε! εἶπε ὁ μέγας δούξ Ἰβάν. Πρέπει νὰ τὸ μάθουμε.
— «Α! νὰ τὸ μάθουμε, νὰ τὸ μάθουμε πῶς; ἔκανε ὁ Τσάρκος. Δὲν τοῖμάς πειὰ νὰ κυττάξω τοὺς ἀνθρώπους μου, γιατί φοβόμην μήπως οἱ ἀνθρώποι μου δοῦν δι φοβόμην. Τὰ μεγαλειότερα πρόσωπα τῆς Αὐλῆς εἶνε ἰσως τὰ πῶ τρωμέρα. Δὲν τολμῶ νὰ τὰ ρωτήσω. Φοβόμην ἐπίσης μήπως κοροϊδεύουν ἐμένα μὲ τὸ φόβο μου. Δὲν λέω τίποτε. Φεύγω. Περιγύω τὸν καιρὸ μου φεύγοντας ὅλο τὸν κόσμο καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ μου.
— «ὦ, ματούσκα! Φτώχῃ μου ματούσκα! ἔκανε ὁ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος λησιμονοῦσε τὴ δική του ἀπόγνωση μπρὸς στὴ συντριβὴ αὐτῆς μιᾶς Μεγαλειότητος.

— Ναί, κλάψε με, Βανιούσκα! Κλάψε με! Ὁ πόνος σου μοῦ κάνει καλὸ! Νοιώθω ὅτι τὰ δάκρυά σου εἶναι ἀναγκασμένους νὰ τοὺς ὑφίσταμαι ὅλους. Ὑπάρχει μάλιστα ἕνας ἀνθρώπος πὺν εἶνε πτωχὸ δυστυχισμένο παιδί, μὰ δὲ λιγώτερο δυστυχισμένο ἀπὸ μένα! Ἡ μητέρα σου σὲ μισεῖ. Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Μὰ ἐγὼ ἔχω ἐναντίον μου ὅλο τὸν κόσμον.

«Ἀλλοίμονο! Ἀλλοίμονο! ἐπρόσθεσε, ὑπνώνοντας τὴς γροθιές του πρὸς τὸν οὐρανὸν. Προδόθηκε ἀπ' ὅλους καὶ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τοὺς ὑφίσταμαι ὅλους. Ὑπάρχει μάλιστα ἕνας ἀνθρώπος πὺν εἶνε πτωχὸ δυστυχισμένο παιδί, μὰ δὲ λιγώτερο δυστυχισμένο ἀπὸ μένα! Ἡ μητέρα σου σὲ μισεῖ. Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Μὰ ἐγὼ ἔχω ἐναντίον μου ὅλο τὸν κόσμον.

— Ναί! Ναί!
Κι' ὅταν στὸ στυγχαρτο τοῦ γραφείου μου διαβάξω τὴς τρωμερῆς λέξεις: «Θά πεθάνῃς, λέω πάλι: «Αὐτὸς ἴσως τὸ ἔγραψε». Κι' ἀναρωτιέμαι τί θὰ μοῦ ἔζητησιν γιὰ νὰ μὴν πεθάνω;

«Οἱ στρατιῶται μου εἶνε στρατιῶται τοῦ. Οἱ ὑπουργοί μου εἶνε ὑπουργοί τοῦ. Ὁ Στοιμιο, ὁ Σανγκούλινωφ, ὁ Προτοποπόφ, καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ Ρασπούτιν, ἔχουν γίνει ἕνα μασὶ τοῦ καὶ ἔχουν στραφῆ ἐναντίον μου. Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα. Τί θέλει ὁμοῦ νὰ κάμω; «Ἀν δείξω πῶς καταλαβαίνω τὰ πάντα, θὰ μοῦ πουν: «ὦ, τι κάνουμε, τὸ κάνουμε γιὰ νὰ σὲ σώσουμε». «Ἀν ἀκούσω τὸν Γκράπ καὶ τὴν ἀστονομία του, πρέπει ν' ἀφήσω νὰ ξεσπάσῃ ἡ ἐπανάστασις, ἡ ὁποία θὰ μὲ σώσῃ ἀπ' τὸν τὸν ἀνθρώπο αὐτὸ. Ὁ Ρασπούτιν πάλι, ὁ Προτοποπόφ καὶ οἱ ἄλλοι μοῦ λένε πῶς μόνο κλείνοντας εἰρήνην μετὰ τὴ Γερμανία θὰ σωθῶ! Θέλουν ἔτσι νὰ με παραδώσιν στὰ χεῖρα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐν Θεῷ. ΤΟΥ ΚΑΙ-ΖΕΡ!

«ὦ! Βανιούσκα! Ποῦ θὰ βρῶ μιὰ στιγμή ἀναπαύσεως; Ποῦ ν' ἀκουήσω ἄρῳα γιὰ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι μου, χωρὶς νὰ φοβῶμαι τὸν δολοφόνον πὺν με παραμονεύει; Εἶδα τόσους καὶ τόσους νὰ ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὸ περιβάλλον μου! Συγγενεῖς πὺν μ' ἐλάτρευαν καὶ πὺν ἔγιναν στάχτη ἀπ' τὴς βόμβες τῶν ἀποστόλων! Ὑπηρετεῖς πὺν μοῦ ἦσαν ἀρροισμένοι. Μὰ αὐτοὶ δὲν εἶχαν λάβει καμμίαν προειδοποίησιν καὶ γελούσαν τὴ στιγμή πὺν τοὺς παραμόνευε ὁ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

θάνατος! Εἶσαι πολλὸ νέος ἀκόμα, μὰ θὰ θνήσκεις τὸν ὑπουργὸ τὸν Πλέβ. «Ἀν τὸν ἔβλεπες, θὰ τὸν φοβόσουν! Ὅλος ὁ κόσμος τὸν φοβόταν! Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πέθανε. Ἦταν γενναῖος ὁ Πλέβ! Τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας πὺν ἔγινε λιγὼς, τοῦ ἔλεγα: «ἔχε τὸ νοῦ σου, Πλέβ! Πρέπει νὰ φυλάγῃς». Κι' ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε: «Πῶς μπορῶ νὰ φυλάγομαι ἐγὼ, στὸν ὁποῖο ἡ Μεγαλειότης σας ἔχει ἀναθέσει νὰ φυλάξῃ τὴν αυτοκρατορία;».

«Μιὰ βόμβα τῶν μηδενιστῶν τὸν σκότωσε τὴν ἄλλη μέρα, μὰ ἡ βόμβα αὐτὴ ξεκίνησε ἀπὸ δὴ μέσα!
«Ὁ θάνατος δὲν τὸ κοινώνει οὔτε στιγμή ἀπ' τὰ παλῆτα μου. Βρίσκεται πάντοτε ἔτοιμος γύρω μου, ὀλόγυνά μου. Τὸν ἔχωμε καλὰ τὸν θάνατο ἐμεῖς οἱ Ρωμᾶνοφ: «ἔχει παρασταίει σ' ὅλους μας διαδοχικὰ! Εἶν' ἕνας σύντροφος, πρὸς τὸν ὁποῖο πάντοτε δύσκολα σιτοῦσιν. Μὰς συντροφεῖται παντοῦ, ἐδῶ, στὸ ἀνάκτορον Πετέργωφ, στὴν Πετρούπολιν, στὴ Μόσχα, στὸ χειμερινὸ ἀνάκτορον, στὸ Κρεμλίνο!

«ὦ! τὰ τεῖχη τοῦ Κρεμλίνου μοῦ προκαλοῦν τὸν μεγαλύτερον τρῶμον, γιατί εἶνε χτισμένα ἀπ' τὸν τρῶμον τῶν προγόνων μου. Εἶνε ὁσὸς δολοφόνος, σὺν τὴν ἀπογνῆν, πὺν θέλησε νὰ βρῶ καὶ γιατί ἐκεῖ θὰ κατόρθωνα νὰ κυριεύω, θὰ κατόρθωνα νὰ βρῶ μιὰ μυστικὴν τρύπα γιὰ νὰ θάψω. Ὑπάρχει πάντα μιὰ γωνία στὸ Κρεμλίνο πὺν μπορεῖ νὰ κυριεύῃ κανεὶς, μιὰ σάλλα γιὰ νὰ φύγῃ, ἕως τοίχους, μέσα στὸν ὁποῖο νὰ χωθῇ!

«Μὰ ἐδῶ; Ἐδῶ εἶνε μιὰ θερινὴ ἔπαυσις, στὴν ὁποία ὁ πρῶτος διαβάτης μπορεῖ νὰ μῆνι ἀπ' τὸ παρόνθον καὶ νὰ σὲ πνίξῃ! Φοβόμην τὰ παρόνθον, Βανιούσκα! Ναί, ναί, τὰ παρόνθον! Θέλω διατὰ παρόνθον νὰ ἔχουν σιδερένια κάγκελλα. Νά, σήκωσε τὴς κορυφῆς καὶ κίτταξε! Διέταξε καὶ ἔδωκεν κάγκελλα πῶς ἀπ' τὰ ἔξω. Μονάχα ἐδῶ μέσα εἶμαι λίγο ἥσυχος. Κανένας δὲν ὑποψιάζεται δι ἔργου καὶ τρῶμον ἐδῶ μέσα! Ὅλος ὁ κόσμος νομίζει πῶς βρίσκω μέσα στὸ γραφεῖο μου ὅλος ὁ κόσμος, ἐκτὸς ἀπ' τὸν Ζαχάρ, ἀπ' τὸν Ζαχάρ καὶ ἀπὸ σένα. Βρίσκω καὶ στὰ χεῖρα σας. Μὰ τί εἶναι αὐτὸ ἔκκετ;

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἀνέσχετο ἀπὸ τοῦ κεφαλὶ του, πὺν τὸ εἶχε χαμολοῖσει μέσα στὴ συντριβὴ του. Τὰ μάτια του, τεγνόμενα ἀπὸ ἕνα καινουργιὸ τρῶμον, ἔχουν ἀναρροῖσθαι ἕνα φάκελλο πὺν βασκάνει τὸ πᾶν σ' ἄλλα χροιά, στὸ γροφτεῖο του καὶ πὺν εἶνε ἐπαιρητικὴ κόκκινη, σὺν γοαμένην μὲ αἶμα: «Γὰ τὸν Νικολάο Ρωμᾶνοφ».

Ὁ Τσάρκος ἄρχισε νὰ τρῶ σὺν φθινοπωρινῷ φάλλῳ.
— Βλέπεις! Βλέπεις! ἔσπευξε. Ποῖς τὸ ἔβαλε αὐτὸ ἐδῶ; Ποῖς ἤξερε ὅτι θὰ στήνουν ἐδῶ; Δὲν θέλω νὰ τ' ἀγγίσω. Διάβασε τὸ ἐξῆς. Βανιούσκα!... Διάβασε τὸ καὶ ἔσπευξε τὸ καὶ μὴ μοῦ πεις τίποτε ἀπ' τὴ διαβάσεως!... Δὲν θέλω νὰ μάθω!... Δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε!...

Ὁ Ἰβάν ἀπλῶς τὸ χεῖρ πὺν πῆρε τὸ φάκελλο, τὸν ἄνοιξε καὶ διάβασε τὰ ἐξῆς:

«Ἐφτασε ἡ τελευταία σου ὥρα! Ἀπόψε ἡ αἰρία!»

Ὁ Ἰβάν ἐτοιμαζόταν νὰ ξησικὴν τὴν φριχτὴ αὐτὴ προειδοποίησιν, ὅταν ὁ Τσάρκος ἔπαισε μὲ τὸ χεῖρ του καὶ ἀρπάζοντας τὸ χαρτί, τὸ διάβασε καὶ εἶπε: «Α! Ἀ! ἔκανε ἀναστεναγνῶντας. Ὅστε ἡ ὥρα πλησιάζει! Ναί, ναί, τὸ νοιώθω καὶ ἐγὼ!... Ἡ ὥρα πλησιάζει!... Ποῦ νὰ πάω; Θεέ μου!... Ποῦ νὰ πάω;

Καὶ, χωρὶς ν' ἀσκολήσῃ πρὸς τὸν Ἰβάν, κυριεύμενος διὰ τὸν τρῶμον τοῦ ἀνίκανος καὶ σκεπθὴς τίποτε, ὁ αυτοκράτορας πρὸς τὸν τρῶμον τοῦ ἀνίκανος τῶν Ρωσῶν Νικολάοφ, τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα, φωνάζων τὸν Ζαχάρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάμε νὰ κοιμηθῶμε, καὶ φώναξε τὸ συνταγματάρχην

ἡμεῖς Ντομπροτσκόφ... Δὲν θέλω νὰ μ' ἀφήσῃ καθόλου ὁλόκληρη τὴ νύχτα!...

Ὁ Ἰβάν ἐνδε ν' ἀπομακρύνεται στηριζόμενος στὸ μπράτσο τοῦ Ζαχάρ, σὺν ἀνδοκῶν κοινῶν. Τότε καὶ ὁ πρίγκιψ Ξαναγύρισε στὸ δωμάτιόν του. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸν διάδρομον, στὸν ὁποῖο διορίζονταν τὰ διαμερίσματα τῆς μεγάλης δουκίσσης Ναντίτσας Μιχαήλοβνα, τὰ εἶδε φωτισμένα. Αὐτὸ σήμαινε ὅτι ἡ μητέρα του ἔχε ἐπιστρέψει.

Εἰς τοὺς ὑπηρετεῖς τῆς νύχτας ἀναγγεῖλουν καὶ ἐκεῖνη τὸν δέχτηκε ἀμέσως. Βρισκόταν περιστοιχισμένη ἀπὸ τὴς γυναῖκες τῆς αὐτοῦ, ἡ ὁποία τῆς ἔκαναν τὴ νυχτερινὴν τῆς τουαλέττα καὶ ἔρχοντο πὺν εὐδιάθετοι. Δέχτηκε τὸ γυνὴ τῆς μετὰ προσποιητῇ ἡμέρᾳ καὶ δέταξε νὰ τοὺς ἀφήσουν μόνους.

Ἀμέσως ὁ μέγας δούξ, παραμερίζοντας κάθε τύπο καὶ κάθε εὐνοῖαν τῆς εἰς ἀπότομα:

— Δίωκα, αὐτὸ πὺν ἔχω νὰ σὰς πῶ εἶνε πολλὸ ἀπὸ! Δὲν βρῆκαν καμμίαν ποσὴν τῆς Πρίσκα! Παρ' ὅσα καὶ ἂν εἴτατε μεροστὰ στὴν ἀπὸ Μεγαλειότητα, ἐγὼ σὰς ὑποψιάζομαι πῶς εἴστε σεις ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου! Ἐνα μυστικὸ ἐνστικτο μὲ κάνει νὰ πιστεύω ὅτι εἴστε ἡ μὴν ὑπεύθυνη γι' αὐτὸ τὸ ἐγκλημα!...

Ἀναφύσσοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ μεγάλη δούκισσα ἄρχισε νὰ φωνάζει καὶ νὰ καταριέται. Μὰ ὁ Ἰβάν φώναζε πὺν θινάτᾳ ἀπ' αὐτῆς. Καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ, ἡ Νταντίτσα Μιχαήλοβνα φοβήθηκε, γιὰ τὴν ἰσχυρὰν ματὴν ἔκανε τρωμερὸ τὸ γυνὴ τῆς.

Ἐξῆς τὰ δότια του. Ἐσπινγνῶν τῆς γροθίης του. Τότε ἐκεῖνη ἀνέστη τὴ στήν τὴν νησοῦ τῆς ἀπὸ τοῦ εἶπε μετὰ καλῆς φωνῆς:

— Ἐ, λοιπὸν, ἐξακολουθεῖτε! Ἐ, ἀκούω!...

— Ἀναμνηστε ἐναντίον τῆς ἀμνηστίας πὺν σὰς ἀπειθῶν!... Μὰ ἔσπευξε τὴς ἀπελὲς σας!...

Ἐξῆς τὸν ἴδιον τὸν ἔξῆς: εἶπα νὰ μὴ ἔχετε λάβει μέρος στὴν ἀναγνῆν τῆς Πρίσκας, γιατί ἐν ποτὶ θεσπισθῇ γιὰ τὴν ἀμνηστίας αὐτῆς, σὰς δοκίμομαι ὅτι ἐδῶκεται μοῦ θὰ εἶνε τρωμερὸ!...

Ὁ Ἰβάν, καθὼς μίλουσε, τὴν ἀπὸ τῆς μετὰ τρωμερὰ! Ἐ, ἀκούω!... καὶ δὲν τὸν αἰτάντο τίποτε.

Ὁ μέγας δούξ διευθύνθηκε πρὸς τὸν Ζαχάρ. Μὰ στὸ κατώφλι τῆς, πρὸς τὸν Ζαχάρ, πρὸς τὴν ἀμνηστίας τῆς Πρίσκας, γιατί ἐν ποτὶ θεσπισθῇ γιὰ τὴν ἀμνηστίας αὐτῆς, σὰς δοκίμομαι ὅτι ἐδῶκεται μοῦ θὰ εἶνε τρωμερὸ!...

Ἐξῆς τὸν ἴδιον τὸν ἔξῆς: εἶπα νὰ μὴ ἔχετε λάβει μέρος στὴν ἀναγνῆν τῆς Πρίσκας, γιατί ἐν ποτὶ θεσπισθῇ γιὰ τὴν ἀμνηστίας αὐτῆς, σὰς δοκίμομαι ὅτι ἐδῶκεται μοῦ θὰ εἶνε τρωμερὸ!...

Τὴ τελευταία αὐτὰ λόγια τὰ εἶπε καὶ τὴν ἀμνηστίας, πολλὴν σκεπθὴς τῆς ἀμνηστίας. Ἦναι τὴν Πρίσκα ἦσαν ἔτοιμος νὰ δεῖ καὶ ἀμνηστίας.

Μὰ πὺν πᾶν περιμένε ἀπάντησιν. Τότε ἔργε. Ξαναγύρισε στὸ δωμάτιόν του μετὰ τὸ κεφάλι του ἀναστρέφον, μετὰ τὴν καρδίαν του ἀναστρέφον. Ἦπε, γιὰ νὰ συνῆλθῃ, τὴν ἀμνηστίας νερὸ μοῦ.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἀμνηστίας του καὶ τὴν ἀμνηστίας τῶν φουσκῶν καὶ τὴν ἀμνηστίας τῶν δυνάμεων, ἀμνηστίας σχεδὸν ἀμέσως στὸ δωμάτιόν, στὸ ὁποῖο σφιγμένως τῶν.

Τὴν στιγμὴν εἶχε τὸν ἴδιον ἐφιάλτη τῆς περασμένης νύχτας. Ὅπως τὴν προηγουμένη, εἶδε τὴν πόρταν τοῦ δωματίου του ν' ἀνοίγῃ, καὶ πὺν Ζαχάρ νὰ γλιστρᾷ ὥς τὸ κρεβάτι του, νὰ σκίβῃ ἀπὸ τὸν πᾶν καὶ νὰ ἴδῃ τὸν Ζαχάρ, ἔπειτα νὰ μπειν μέσα στὸ δωμάτιόν του καὶ νὰ ἐξαφανίζεταί.

Τότε καὶ τὴν προηγουμένη, θέλησε νὰ κινηθῇ, νὰ κἀνῃ κατὰ τὸν Ζαχάρ, μὰ ἦσαν ἀχμάλωτος τοῦ ἐφιάλτη του...

XX
ΟΠΟΥ Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΚΑΘΟΡΙΖΕΤΑΙ

Τὴν ἐπομένην μέραν, ὁ Ἰβάν τὴν πέρασε περιμένοντας τὴν ἀμνηστίας τῆς Πρίσκας. Ἦξερε ἀπὸ τὸν Ζαχάρ, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ὀκράνας τράβηξε πρὸς τὴν πόρταν, γιατί τὸν εἶχε ἔζητησιν ὁ Τσάρκος.

Ἐξῆς, ὁ Γκράπ ἔφτασε κατὰ τὴς ἔξῃ τὸ ἀπὸγευμα καὶ ἔγινε πρὸς τὸν ἀνταρκτορὰν σὲ ἀκριβοῖς, ἡ ὁποία παρατάθηκε ἐπὶ πολλὰ ὥρα.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ὀκράνας βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ αὐτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ διάσημος Γάλλος διηγηματογράφος Μπαρμπέ Ντωρεβίλλ

κράτορος, βρέθηκε ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν μεγάλο δούκα, ὁ ὁποῖος τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μὰ ὁ Γκράπ ἦταν πολλὸ διστακτικὸς. Εἶχε, ὅπως εἶπε, νὰ ἐκτελέσῃ μιὰ ἐπείγουσα ὑπηρεσία τοῦ αυτοκράτορος καὶ δὲν στενοχωρήθηκε καθόλου νὰ κἀνῃ τὸ συνωμότην του νὰ καταλάβῃ διὰ τίς ἡ ἄλλες ὑποθέσεις, ὅσο σπουδαῖες καὶ ἂν ἦσαν, ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία.

Ὅταν ὁ Γκράπ ἔργε, ὁ Ἰβάν διευθύνθηκε ἀμέσως στὸ διαμέρισμα τῆς μητέρας του. Μὰ ἐκεῖ ἔμαθε πῶς ἡ μεγάλη δούκισσα εἶχε φύγει γιὰ τὴν Πετρούπολιν. Τότε κλείστηκε στὸ δωμάτιόν του γιὰ νὰ σκεπθῇ καλύτερα τῆς σοβαρότατες ἀποφάσεις πὺν εἶχε λάβει. Σκεπτόταν νὰ φτάσῃ στὰ ἔσχατα μετὰ τὴν μητέρα του καὶ δὲν θὰ ἀποσποχωρόσετο μπροστὰ σὲ τίποτε. Ἐπρεπε πειὰ νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ τρωμερὴ κατάσταση... Δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμιν νὰ τὴν ὑποφέρῃ...

Καθὼς ἦσαν ἐνθουσιῶντες στὴς θλιβερὰς του σκέψεις, ἀνασείκωσε μηχανικὰ τὸ κεφάλι, ἀκούγοντας κάποιον ἔπαλλο νὰ τρῖξῃ. Καὶ τὰ μάτια του τότε καρφώθηκαν στὸ ντουλάπι πὺν βρισκόταν ἀπέναντί του.

Θυμίστηκε ἀμέσως ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ ντουλάπι πὺν ἔβλεπε καὶ ἐπὶ ὄνειρά του καὶ ἔαφινε γιὰ πρώτη φορὰ...

Πράγματι δὲν ἦταν ἀλλόκοτο καὶ σχεδὸν ἀρῶνιστο αὐτὸ τὸ ὄνειρον πὺν ἐπαναλαμβάνονταν τόσο κανονικὰ;

Μὲ τὴς σκέψεις αὐτὰς, ὁ Ἰβάν σκινώθηκε, τράβηξε ὥς τὸ ντουλάπι, τὸ ἄνοιξε καὶ εἶδε μέσα μερικὰ ρούχα κρεμασμένα. Τίποτε ἄλλο δὲν τράβηξε τὴν προσοχὴν του.

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν, ὁ Ζαχάρ μπήκε μέσα καὶ τοῦ ἔφερε τὸ φαγητὸν του, ὅπως καὶ τὰ προηγουμένα βράδια. Μὰ ὁ Ἰβάν δὲν πενοῦσε...

Παρακάλεσε τὸν ὑπηρετὴν νὰ τὰ πάρῃ ὅλα πίσω, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ κομπόστα ἀπὸ διάφορα φρούτα πὺν ὁ μέγας δούξ τὴν κρατοῦσε πάντοτε κοντὰ του γιὰ τὴ νύχτα.

Πράγματι, ἀπὸ τὴν ἡμέραν πὺν ὁ μέγας δούξ εἶχε Ξαναγύρισε στὸ παλάτι, δὲν ἔτρωγε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φρούτα αὐτὰ. Δὲν μπορούσε λοιπὸν νὰ καταλάβῃ πῶς, ἐνῶ ἔτρωγε τόσο λίγο, κυριεύονταν καθε βράδυ τώρα ἀπὸ τὴν παράδοξην ἐκείνην νύκτα πὺν τὸν ἐξόριζε σχεδὸν διὰ τῆς βίας στὸ κρεβάτι του καὶ τὸν ἔκανε νὰ βασανίζεταί ἀπὸ ἐφιάλτες.

Δὲν θυμόταν νὰ εἶχε νοιώσει ποτε τέτοιες φρικτὰς διαταραχὰς ἀπὸ τότε πὺν εἶχε ταξιδεύει στὴν Ἀπὸ Ἀνατολὴν, ὁποῖς, ἀπὸ διέλευσιν, εἶχε ἀρχίσει νὰ κατῆνῃ δ-πιο.

Ἀπὸ τὴ σκέψιν αὐτὴν μέρι τοῦ σημειοῦ νὰ σκεπθῇ ὅτι ἦταν ὅλα καποῖτον δηλητηρίου, δὲν ὑπῆρχε μεγάλη ἀπόστασις. Καὶ ὑποψιάστηκε ὅτι κατὰ ἔκανε ἐναντίον του ἡ μεγάλη δούκισσα, ἡ μητέρα του, θέλοντας ἔτσι νὰ λιγοστεύῃ τὴς δυνάμεις του, καὶ ἰσως νὰ τὸν δηλητηριάσῃ...

Τὴ θεωροῦσε ἱκανὴ γιὰ διὰ τὴν στιγμὴν πὺν ὁ πόλεμος εἶχε κηρυχθεῖ μεταξὺ τῶν!... Ἦταν ἱκανὴ νὰ χρησιμοποίησιν κάθε ὅλον ἐναντίον του... Καὶ ἡ σκέψιν αὐτὴ τὸν ἔκανε ν' ἀνασείκωσιν...

Φώναξε τότε τὸ Ζαχάρ καὶ τοῦ ἀπηθύνε μερικὰς ἐρωτήσεις. Αὐτὰ τὰ φρούτα ἀπὸ πὺν προήγοντο; Ἀπὸ πὺν χεῖρα εἶχαν περάσει;

Δὲν ἔκρινε μάλιστα ἀπὸ τὸ Ζαχάρ τὸ βάθος τῆς σκέψεώς του.

— Α! τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑπηρετὴς. Ἡ Ὑψηλότης σας ἄς νομίσῃ! Τὰ φρούτα αὐτὰ τὰ φέρον μόνος μου καὶ κανένας ἄλλος δὲν τ' ἀγγίζει ἐκτὸς ἀπὸ μένα...

— Καλὰ, καλὰ, Ζαχάρ!... Σοὺ μίλησα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ, γιατί ἔξερο πῶς ὑπάρχουν ἐδῶ μέσα ἀνθρώποι πὺν δὲν μ' ἀγαποῦν καθόλου. Καταλαβαίνεις;

— Βέβαιον, μὰ μπορεῖτε νὰ εἴστε ἥσυχος, ὑψηλότητε!...
— Ναί! Ναί! Τώρα εἶμαι ἥσυχος.

Καὶ ὁ Ἰβάν, λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, πῆρε τὸ πῶ ὀμορφο φρούτο τῆς κομπόστας καὶ τὸ ἔβαλε μπροστὰ του μέσα σ' ἕνα ἀσημένιον πιάτο. Ὁ Ζαχάρ ὑποκλίθηκε καὶ βγήκε ἔξω.

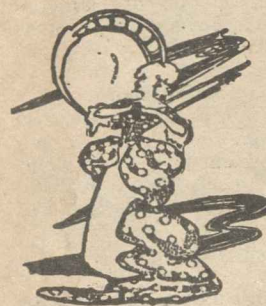
Ἀμέσως τότε ὁ πρίγκιψ ἔκρινε τὸ ἀχλάδι σ' ἕνα σιτάρι καὶ ἔανακάθισεν στὴ θέσιν του.

Σκεπτικῶς ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀκόμα καὶ ἡ σκέψιν του ἦσαν πὺν σκετίνες ἀπὸ ποτὶ. Εἶχε δεῖ τὸ Ζαχάρ νὰ χλωμαίῃ, διὰν τοῦ μίλησε γιὰ τὰ φρούτα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΕΛΛΗ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ...

ΤΑΝ ο Λουκιανός Ντεκάς έγινε υπουργός της Δημοκρατίας, όλες ή εφημερίδες — ανεξαρτήτως πολιτικών προσηλώσεων — επεκήρυξαν δημοφώνως τὸν διορισμό του. Ο Λουκιανός ήταν, βέβαια, ὁ νεότερος ἀπ' τοὺς υπουργοὺς τῆς Δημοκρατίας, μὰ ὅλοι ἀναγνώριζαν τὴ μεγάλη του ἀξία καὶ τὸν θεωροῦσαν ὡς ἕνα ἀπ' τοὺς καλύτερους δικηγόρους τοῦ Παρισιῦ.

Ο Λουκιανὸς δὲν διέφευγε καθόλου τῆς ἐλπίδος τοῦ Κοινού. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού ἀνέλαβε τὴ διεύθυνση τοῦ ὑπουργείου του, οἰχτηκε μὲ ἀφοσίωση στὴ δουλειά. Ἐννοῦσε νὰ παρακολουθῇ τὰ πάντα μὲχρι καὶ τῆς ἐλαχίστης λεπτομερείας. Ἐμενε ἀργὰ τὴ νύχτα στὸ γραφεῖο του, μελετώντας διάφορα ἔγγραφα καὶ κανονίζοντας σπουδαίες ὑποθέσεις καὶ τὸ πρωὶ πάλι βρισκόταν στὸ ὑπουργεῖο πρῶτος ἀπ' ὅλους.

Ἐνα πρωὶ, ἀνάμεσα στὴν ἀλληλογραφία του, βρήκε κ' ἕνα ἀνώνυμο γράμμα. Αὐτὸ δὲν τοῦ συνέβαινε βέβαια γιὰ πρώτη φορά. Ἐκανε νὰ τὸ πετάξῃ στὸ καλάθι, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ, ὅπως συνήθιζε νὰ κάνει μὲ ὅλα τὰ παρόμοια γράμματα, ὅταν τὸ μάτι του ἔπεσε ξαφνικά στὴς πρώτες γραμμές του. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸ διάβασε δολιχόληρο :

«Κύριε ὑπουργέ, ἔγραψε τὸ γράμμα. Περιγράφοντας χθὲς ἔξω ἀπὸ τὸ Φρενοκομεῖο τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ἀκουσα μιά σπαραχτική γυναικεία φωνή πού οὐδέναιε :

— Δὲν εἰμαι τρελλή!... Σὰς λέω πὼς μ' ἐκλείσαν ἐδῶ μέσα οἱ κακοὺργοι, χωρὶς νάμαι τρελλή!...

«Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς φτωχῆς αὐτῆς γυναικὸς φαινόταν τόσο εὐλακρινῆς, τόσο ἀπελπισμένος, ὥστε, χωρὶς νὰ θέλω, ὑπομείστηκα μὴπως πῶς ἀπὸ τοὺς κριζοὺς τοῖχους τοῦ Φρενοκομείου διαδραματίζονταν καμιά τραγωδία. Ἰσως βέβαια νὰ ἐπρόκειτο καὶ περὶ πραγματικῶς τρελλῆς... Πάντως ὅμως, ἐπειδὴ ἔξερα μὲ πόσο φανατισμὸ φροντίζετε γιὰ τὴν ἐπικράτησι σὲ κάθε περίστασι τῆς δικαιοσύνης, θεωρήσα καθήκον μου νὰ σὰς τὰ καταστήσω γνωστὰ ὅλ' αὐτά...»

«Ἡ φωνὴ προήρχοντο ἀπὸ τὴν δυτικὴ πλευρὰ τοῦ κτιρίου. Μία ἐπιτόπιος ἐξέτασις δὲν θάταν ἴσως ἀσπότη...»

«Ἐνας ἀνθρωπιστής».

Ο Λουκιανὸς, ἀφοῦ διάβασε τὸ γράμμα αὐτὸ, ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός. Κατόπιν, ξαναφρόνισε τὸ παλιὸ του καὶ τὸ κατέλλοι του, πού μόλις πρὸ ὀλίγου τὸ εἶχε βγάλει καὶ χυτῆσε τὸ κουδοῦν.

—Εἰδοποίησε τὸν κ. γεννὸ γοιματεῖα, ὅτι θέλω νὰ τοῦ μιλήσω, εἶπε στὸν κλητήρα πού παρουσιάστηκε.

Ο κλητήρας ἔκανε μιά ὑπόκλησι κ' ἔφυγε. Σὲ λίγο ἔμπαινε μέσα στὸ ὑπουργικὸ γραφεῖο ὁ γεννὸς γοιματεῖας.

—Κύριε γεννιέ, τοῦ εἶπε ὁ Λουκιανός, μὲ καταγγέλλεται διὰ τὸ Φρενοκομεῖο τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ συμβαίνειν παράξενα πράγματα. Ὅτι δηλαδή ἔχουν κλεισθεῖ ἐκεῖ μιά δυστυχισμένη γυναίκα, ἡ ὁποία, καθὼς φαίνεται, δὲν εἶνε τρελλή. Εἶνε ἀνάγκη νὰ πεταχτοῦμε μὲ σιγὴν ὡς ἐκεῖ, γιὰ νὰ δοῦμε μόνι μὰς τί συμβαίνει...»

«Υστερ» ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ κ. ὑπουργὸς καὶ ὁ κ. γεννὸς, ἐπαλωμένοι στὸ πολυτελὲς ὑπουργικὸ αὐτοκίνητο, διεκτινόντουσαν πρὸς τὸν Ἅγιο Γερμανό.

Σὲ λίγο, τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα ἐνὸς γκαρζὸ ἐπαλθιτικοῦ καὶ πένθιμου κτιρίου.

Ο θυροκόρος, ἀνακρίνοντας τὸν ὑπουργὸ καὶ τὸν συνοδό του, τοὺς ἀνοίξε μὲ χίλιες ὑποκλίσεις τὴν πόρτα καὶ τοὺς ὡδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ διεκτιντοῦ.

Ο διεκτιντοῦς τοῦ ἰδρυμάτος ἦταν ἕνας ξεραγαγιανός, φαλακρός ἀνδρας, μὲ φανοῖτες καὶ χρυσὰ γυαλιά. Μόλις ἀντίκρουσε τὸν ὑπουργό, τὰχασε κ' αὐτός.

—Σὲ τί ὁρεῖλο μὴν τιμῇ; ἄρχισε νὰ λέη.

Ο Λουκιανὸς ὅμως τὸν διέκοψε.

—Ἐχω ἀκούσει, τοῦ εἶπε χαμογελώντας, πολλὰ καλὰ γιὰ τὸ

Μόλις ἀντίκρουσε τὸν ὑπουργό, τὰχασε...

ἰδρυμά σας. Θέλησα λοιπὸν νὰ βεβαιωθῶ καὶ μόνος μου, ἂν πράγματι οἱ ἔλαινοι αὐτοὶ ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν ἀλήθεια.

—Θέλετε νὰ ἐπισκεφθεῖτε τὸ ἰδρυμα;

—Ἀκριβῶς!

—Στις διαταγές σας, κύριε ὑπουργέ.

Ο διεκτιντοῦς ἔδωσε ἐντολή νὰ παραμείνουν ὅλοι οἱ εἰσθεῖς στὰ κελλιά τους κ' ἀμέσως κατόπιν ἄρχισε ἡ ὑπουργικὴ ἐπιθεώρησις.

Ἐπεσκέφθησαν πρῶτα τὰ κελλιά πού βρισκόντουσαν στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ κτιρίου. Ο ὑπουργὸς κάθε τόσο ἀναγκάζονταν νὰ συγχάσῃ τὸν διεκτιντοῦ τοῦ ἰδρυμάτος γιὰ τὴν παραδειγματικὴ πρῶτη πρὸς ἐφταναν ἀπὸ μακριὰ, ἀπ' τὸ ἐπάνω πάτωμα.

Μαὶ τὰξὶ πού ἐπαρκατοῦσε παντοῦ.

Δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ ἀκόμα τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ. Τὴν πρῶτὴ ἰσχυρία τοῦ μεγάρου τὴν διέκοπταν μόνον μερικὲς στριγγές κρυνές.

—Τὶ εἶν' αὐτὲς ἡ κρυνές; ρώτησε σὲ μιά στιγμή ὁ Λουκιανός.

—Ὡ, τίποτε! τοῦ ἀπάντησε ἀπαθῆστα ὁ διεκτιντοῦς. Εἶνε αἱ μανιακοί. Τοὺς ἔχουμε στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἐξάφνα μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ —μιά κραυγὴ γυναικεία, γιμὰτὴ ἀπόγνωσι καὶ πόνο— ἀντήρησε ἀπ' τὴν ἀπέναντι πλευρὰ τοῦ κτιρίου.

Ο ὑπουργὸς ἀντήλλασε μὲ τὸν γοιματεῖα του μιά ματὰ συνεννοήσεως.

—Υπάρχουν μανιακοὶ καὶ στὸ κάτω διαμερίσμα, καθὼς βλέπω... ἡ μάλιστα καθὼς ἀκούω, εἶπε ὁ Λουκιανός.

—Ἄ, ὅχι! ἀπάντησε ἱσχυρὰ ὁ διεκτιντοῦς. Εἶνε μιά δυστυχισμένη γυναίκα πού πάσχει ἀπὸ βαρύνοντα μελαγχολία μὲ κρίσεις παραληρηματικῶς. Στὸ παραληρημὰ τῆς φωνάζει ἔτσι. Νομίζει πὼς δὲν εἶνε τρελλή καὶ πὼς διάφοροι φανατικοὶ ἔχθροι τῆς τὴν ἔχουν φυλακίσει ἐδῶ μέσα.

—Καὶ πὼς βρισκεται αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ ὑπουργός.

—Στὴ δυτικὴ πλευρὰ.

—Ἄς πάμε τότε πρὸς τὰ ἐκεῖ νὰ τὴ δοῦμε!

—Εὐχαρίστως.

Δὲν ὑπῆρχε καμιά ἀμφιβολία. Ἀπὸ τὴν θὰ ἦταν ἡ γυναίκα, ἡ ὁποία, μὲ τὴς σπαρακτικῆς τῆς κρυνές, εἶχε προκαλέσει τὸ γράμμα τοῦ ἀνώνυμου ἀνθρωπιστοῦ.

Ἀφοῦ διέσχισαν ἕναν διάδρομο, βροῦθησαν σὲ λίγο ἔξω ἀπ' τὸ καλεῖ τῆς τρελλῆς. Ἡ ἀπελπισμένη φωνὴ τώρα εἶχαν πᾶναι.

Ἀπὸ τί τρελλάθηκε αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη; ρώτησε ὁ Λουκιανὸς τὸν διεκτιντοῦ, ἐνῶ αὐτὸς ἔφαγε σ' ἕνα μιάσο κλειδιά νὰ βρῇ τὸ κλειδί τοῦ κελλιοῦ τῆς.

—Ἀπὸ ἔρωτα, ἀπάντησε ὁ διεκτιντοῦς. Εἶνε πολὺ τραγικὴ ἡ ἱστορία τῆς, καθὼς τοῦλάχιστον μὲ τὴν διηγήθηκε ἡ γοιμὰ μπερὰ τῆς.

—Ἀπὸ τί τρελλάθηκε αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη; ρώτησε ὁ Λουκιανός.

—Ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους πού εἶχαν ἀποφασίσῃ τὴν ἀπόφαση τὸν τόσο λαμπρὸν αὐτὸ πολιτικὸ νὰ διακόψῃ τὴν καριέρα του.

Α. MAURIN

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μία σωτηρία ἐφεύρεσις. Πὼς γίνονται οἱ φυλακισμένοι ἀρνακία. Ἡ... ἐξυλοφροτικὴ μηχανή. Ὁ Ὁσλε καὶ ἡ μουσική. Ἡ φάρσα τῶν ἀπορριφθέντων φοιτητῶν, κτλ. κτλ.

Σὲ πολλὲς φυλακὲς τῆς Ἀμερικῆς ἐφαρμόζονταν μέχρι πρὸ τινων ἐτῶν ἕνας παλὸν πρωτότυπος τρόπος τιμωρίας τῶν δυστρώπων καὶ ταρξίων κρατομένων.

Τὸν τρόπο αὐτὸν τὸν ἐφεύρε πρῶτος ὁ ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν τοῦ Κολοράδο, Χόντ. Ὁ μίστερ Χόντ σκέφθηκε —καὶ πολὺ λογικά βέβαια— ὅτι ἡ διάφορες ποινὲς πού ἐπέβαλαν ὡς τότε στοὺς ἀπειθαρχητοὺς φυλακισμένους, δὲν ἦσαν ἀποτελεσματικῆς.

«Βάλτε ἕνα κατὰδικό, ἔγραψε σὲ μιά σχετικὴ ἐκθεσί του, στὸ σκελετικὸ κελλί τῆς φυλακῆς, δώστε του ξερὸ ψωμί καὶ νερό, δέστε του ἀλυσίδες μὲ βαρεῖες σφαίρες στὰ πόδια... Ἀντὶ νὰ τὸν σφοδρῶτε, θὰ τὸν κάνετε μάρτυρα! Ὅταν ὅμως τὸν καθήσετε ἀπάνω σ' ἕνα εἰδικὸ μηχανήμα καὶ τὸν ἐκτίσετε ὅχι μὲ βούρδουλα, βέβαια, στὰ σαρκώδη μέρη τοῦ σώματός του, θὰ τὸν κάνετε ἡμεροπῶν ἀνάνη—καὶ μάλιστα ὅταν τὸ ἐξυλοφρότωμα αὐτὸ γίνῃ ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τῶν ἄλλων καταδικῶν».

Ὁ ἐν λόγω μίστερ Χόντ λοιπὸν, εἰσῆγαγε στὴς φυλακὲς μιά «ἐξυλοφροτικὴ μηχανή», ὅπως τὴν ὀνόμασε.

Ὅταν ἡ μηχανὴ αὐτὴ μετεφέρθη στὴς φυλακὲς, διέταξε νὰ παραταχθῶν ἐνὸπλιον τοὺς κατὰδικούς καὶ τοὺς εἶπε :

—Παῖδια, κατάρχησα ὅλους τοὺς παλῶς τρόπους τιμωρίας. Ἀπὸ σήμερον θὰ χρησιμοποιεῖται γιὰ τοὺς ἀτακτοῦντας αὐτὴ ἡ μηχανή. Εἶνε μιά μηχανή πού δίνει γερὸ ξύλο. Θὰ εἶμαι ἐπεικὴς καὶ καλὸς μαζὶ σας. Ἀλλ' ἂν δὲν θελήσετε νὰ φανθῆτε κ' ἐσεῖς καλοί, σὰς δηλώνω ὅτι θὰ σὰς καθίσω στὴ μηχανή καὶ θὰ τὴ βάξω νὰ δουλεύῃ...

Συγχρόνως διέταξε νὰ δέξουν στοὺς καταδικῶν πὼς λειτουργοῦσε ἡ «ἐξυλοφροτικὴ μηχανή».

Ἡ μηχανή λοιπὸν αὐτὴ ἀποτελεῖτο ἀπὸ μιά μεγάλη καρέκλα, στὴν ὁποία ἐκάθιζαν κ' ἔδεναν γερά, μὲ διάφορα λουριά, τὸν κατὰδικό πού ἐπρόκειτο νὰ... καταχειρίσων. Ἡ καρέκλα αὐτὴ γιὰ πρῶτὴ εἶχε ἕνα μεγάλο ἀνοιγμα, στὸ ὁποῖο βούλιαζαν... τὰ ὀπίσθια τοῦ κατὰδικου. Κάτω ἀπ' τὸ ἀνοιγμα ἐκεῖνο ὑπῆρχαν δύο ξύλα μακρουλά, ὅμοια μὲ κουντάλες, ἡ ὁποῖες ἀνεβοκατέβαιναν γρήγορα, χωρὶς σ' ἕναν ὀδοντωτὸ τροχό, ὁ ὁποῖος περιστρεφότο μὲ ἤλεκτρισμα.

Ὅταν λοιπὸν γυρίζαν τὸν τροχό, ἡ κουντάλες ἄρχιζαν ν' ἀνεβοκατεβαίνουν καὶ νὰ χτυποῦν μὲ ἀστραγαλὰ ταχυτῆτα τὸν κατὰδικό σὺν ἐκτακτῶν μέρη τοῦ σώματός του, χωρὶς νὰ τὸν πληγώνουν. Πλήρως ὅμως εἶται βαθύτατα τὸ φιλότητο του.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὁ μίστερ Χόντ ἐθαπματούργησε. Ὅλοι οἱ κατὰδικοὶ ἡμέρησαν ὡς ἀνάνη.

Υπάρχουν ἄνθρωποι, πού ἡ μουσικὴ τοὺς κατατρεῖται τὰ νεύρα, μὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πού καὶ μιά νότα ἀκούει εἶνε ἱκανὴ νὰ τοὺς ἐκνευρίσῃ, νὰ τοὺς κλῇ σαστὰ θύρῳ. Ἀπ' τοὺς τελευταίους αὐτοὺς ἦταν κ' ὁ περιφημὸς Ἀμερικανὸς γεωφύργος Ὁσλε.

Μιά μέρα λοιπὸν, ἐνὸς ὁ Ὁσλε ἔτρωγε σὲ κάποιο ἐστιατόριό ματῆ κε ἕνας μουσικός με μιά φασμασμένη κ' ἄρχισε νὰ παίζῃ.

Ὁ καθηγητὴς φώναξε τότε τὸ γεωφύργου καὶ τὸ ρώτησε :

—«Ἐξοδὸ κινδύνου» δὲν ἔχει τὸ μαντὶ σας;

—Μὰ εἰσοδος καὶ ἔξοδος εἶνε μιά καὶ μόνη ἡ πόρτα πού βλέπετε κ' ἀπ' τὴν ὁποία μπαίνετε πάντα.

—Ἀπὸ πού λοιπὸν θὰ φύγω ἐγώ; ρώτησε ὁ Ὁσλε.

—Κύριε καθηγητά, μῆπως σὰς ἐνοχλεῖ ὁ μουσικός; τὸν ρώτησε τὸ γεωφύργου. Νὰ τὸν διώξουμε.

—Ὅχι, παιδί μου. Δὲν κάνει νὰ τὸν διώξῃ. Περὶ τοῦ μόνο νὰ πᾶν καὶ δὲς του γιὰ λογαριασμὸ μου δέκα δολάρια.

Ἔτσι κ' ἔγινε.

Ἀπὸ ἄλλοι φτωχοὶ μουσικοὶ ὅταν εἶδαν τὸ πλοῖσιον γεωφύργου πού πήρε ὁ συνάδελφός του, σηκώθηκαν ἑτάως καὶ πλησιάζοντα τὸν καθηγητὴ, ἔδωσαν ἀπ' τὴς τσέπες τοὺς δύο φλόντα κ' ἄρχισαν νὰ παίζουν δυνατὰ... γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνουν.

Τὴν ἰδίαν στιγμή, ξεφύτρωσε κ' ἕνας ἄλλος ἀκόμα μουσικός μ' ἕνα ὄργανο παρόμοιο μὲ τὴ δική μας γκάδα κ' ἄρχισε νὰ ἐσταμπονίζῃ κ' αὐτὸς ἐκτακτικὰ.

Ὁ δυστυχὴς καθηγητὴς, ἐκνευρισμένος πειὰ στὸ ἔκτακτον, σηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἀντιτρέποντας τραπέζια καὶ καρέζες, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

Ὅπως ἐξακριβώθηκε κατόπιν, τὴ φάρσα αὐτὴ τὴν εἶχαν σκαρῶσει στὸν Ὁσλε οἱ ἀπορριφθέντες στὸ μαντὶ τοῦ φοιτητῆ.

Μάλιστα ὑπάρχον οἱ ἐπισκέπται στὸ δωμάτιο, ἡ τρελλὴ σήκωσε ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς.

Καὶ τότε μιά βραχνὴ κραυγὴ βγήκε ἀπ' τὸ στήθος τοῦ Λουκιανοῦ.

—Αὐτὴ!... Αὐτὴ!... ψιθύρισε.

Ἡ τρελλὴ ὅσοσο τὸν ἐκτίναξε μ' ἕνα βλέμμα ἀπλάνες.

—Θεέ μου... ψιθύρισε μόνον. Ἐσὺ... Ἐσὺ...

Καὶ ἀλλάζοντας ἀπότομα ἄφρον, ἔξοπασε σὲ ἄγρια γέλια.

Ο Λουκιανὸς τότε τὴν ἐπληρώσας καὶ πιάνοντάς τῆς τὸ χέρι, ψιθύρισε :

—Μαρία!...

Ἡ τρελλὴ τὸν κῆταξε μιά στιγμή τρομαγμένη. Ἐμεινε κατόπιν σιωπῆ καὶ φανόταν ὡς νὰ κατέβαλε προσπάθειες γιὰ νὰ συγχάσῃ τὴ μνήμη τῆς.

Μὰ δὲν κατόρθωσε κ' ἐψιθύρισε :

—Πὼς εἶν' αὐτός;

—Εἶνε ὁ κ. ὑπουργός! τῆς ἀπάντησε ὁ διεκτιντοῦς. Ἐλα, κάνε τὴν ἀπάντησά σου.

—Θέλω νὰ βρῶ ἀπὸ δῶ μέσα... εἶπε τότε ἐκείνη. Δὲν εἰμαι τρελλή...

—Παὶ τὸ ἴδιον; τῆς φώναξε ὁ διεκτιντοῦς.

—Ὅχι, δὲν εἰμαι τρελλή. Ἐσεῖς, κύριε, σῶστε με... ἔξακονώθη, πᾶντας γονατιστὴ μπροστὰ στὸ Λουκιανό. Σῶστε με!...

Ο Λουκιανὸς ἐνῆρσε τότε πρὸς τὸ μέρος τοῦ διεκτιντοῦ καὶ εἶπε :

—Ἀκούτε με μόνο μαζί τῆς.

Καὶ τὸν ἐκτίναξε τόσο ἐπιτακτικὰ, ὥστε ὁ διεκτιντοῦ δὲν ἐτόλμησε νὰ φέρῃ καμιά ἀντίρρηση.

Μάλιστα, κύριε ὑπουργέ, εἶπε.

Ἐπ' αὐτὸ μιά στιγμή, ὁ Λουκιανὸς βρισκόταν ὡς μὲτα σὲ κελλί μὲ τὴν τρελλή.

Τὴν ἐπληρώσας καὶ τῆς εἶπε τρυφερὰ :

—Μαρία... Δὲν μ' ἀναγνωρίζεις λοιπὸν; Εἶνε ὁ Λουκιανός. Θυμήσου λίγο.

Ἡ τρελλὴ ὅμως τὸν κῆταξε μὲ βλέμμα ἀπλάνες.

—Παῖ... γιατί μ' ἐκλείσαν ἐδῶ μέσα; τραπῆλ! Παῖ μ' ἐκλείσαν σ' αὐτὴ τὴ φυλακή; Δὲν ἐκλείσαν κανέναν ἐγώ... Ἄλλος μὲν ὁσώποτε τὴν ἔβγαλε...

Ἀπὸ δάκρυα κῆλησαν ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Λουκιανοῦ.

—Μαρία... φτωχή μου Μαρία, ψιθύρισε. Τὸν βλέπω τὸ ἔργημα πού ἔκανα στὴ ζωὴ μου. Τώρα βλέπω, ὅτι ἡ ἐλπίδα, ὅλες αὐτὲς ἡ ἐρήμερες ἀνθρώπινες ματαιοδοξίες, ἔναι ἄβυσσος πρὸς τὴν ἱκανοποίησι τοῦ φτωχοῦ ἀνθρώπου πού καθὼς πὼς ἔκανε εὐτυχισμένο ἕνα ἀγαπῶτο του πρόσωπο. Ναι, ἀπὸ ἐκεῖ τὸ πραγματικὸ καὶ ὁ ἕκτον. Δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείρω καὶ, Μαρία...

Ἡ τρελλὴ τὸν κῆταξε παράξενα. Κι' ἔξαφνα ἔξοπασε σ' ἕνα ἄγριο γέλιο καὶ γέλιο μαζὶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ προηγουμένη ἐρημική ἀντιπαράθεσι μὲ χτυπητοὺς τοὺς τῆς ἐξακρινῆ κ' ἐντελὸς ἀπόρρητη παραίτησι τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δημοκρατίας Λουκιανοῦ Ντεκάς.

Κατὰ τὴν ἐκτακτικὴν νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους πού εἶχαν ἀποφασίσῃ τὴν ἀπόφαση τὸν τόσο λαμπρὸν αὐτὸ πολιτικὸ νὰ διακόψῃ τὴν καριέρα του.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στὸ δικαστήριον, πού ἐκδικάζεται μιά ὑπόθεσις διαφυγίου. Ο συνηγορὸς τῆς συζύγου.—Ὁ συνηγορὸς τῆς πελάτιδος μου, κύριε πρόεδρος, ἔφησε πάντα ἀπέναντί τῆς βάναντος, ὀργίλος, ἀγροῖας κτλ.

Ο συνηγορὸς τοῦ συζύγου.—Ἡ κυρία αὐτὴ, κύριε πρόεδρος, ὁ ἔφησε πάντοτε μέγαλα, φιλόνεικος, ἀνυπόφορη.

Ο πρόεδρος.—Τότε λοιπὸν πὼς ἰσχυρίζεσθε, ὅτι οἱ χαρακτῆρες οὗτοι δὲν συμφωνοῦσαν;

Ἄκουσα οἱ συνηγοροί.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΜΕΡΛΙΕ

ΜΟΛΟΓΩ ότι έχω μια περίεργη αδυναμία. Μου άρεσουν ή δραματικές ιστορίες των καταδίκων. Μ' αυτές έχω γράψει τα πιο άμορφα και τα πιο συγκινητικά διηγήματά μου. Πηγαίνω τακτικά στις φυλακές κι εκεί περάω περνώντας, με την αλήθεια, τις πιο αλλόκοτες ώρες της ζωής μου. Προχτές λοιπόν είχα επισκεφθεί μια φυλακή στα περίχωρα του Παρισιού, μήπως τυχόν συναντήσω κανένα καινούργιο κατάδικο και σπάθια τυχερός. Ο διευθυντής της φυλακής, ένας παλιός και καλός φίλος μου, με δέχτηκε κι' ένα χαμόγελο θριάμβου, γιατί ήξερε την αδυναμία μου κι' άρνού μου έμεινε την αδυναμία μου και άσχημα πράγματα, που διάφορα κοινά και άσχημα πράγματα, που παρουσίασε στο τέλος ένα νέο κατάδικο, έναν παράξενο και γλωσσικό τύπο με γκριζά μαλλιά που είχε καταδικαστεί έκινες τις ημέρες σε ισόβια δεσμά...

Ο τραγικός αυτός άνθρωπος ήταν ο Κάρολος Μερλιέ, ένας γνωστός άλλοτε παρισινός γιατρός, που κατέληξε στη φυλακή από έναν τρολλό και παράφορο έρωτα. Η ιστορία του, που μου την αφηγήθηκε ο ίδιος άρχα κι' με ποικίλη φωνή, είχε ένα συναρπαστικό δράμα και όπως κάνω πάντα, την έγραφα όταν γύρισα στο σπίτι μου, χωρίς ν' αλλάξω ή να προσθέσω καμιά λέξη...

«Ξέρετε πολύ καλά, κύριε, άρχισε να μου λέει ο γιατρός Μερλιέ, ότι η ετυμολογία, όπως την φανταζόμαστε εμείς, δεν υπάρχει σ' αυτό τον κόσμο... Δεν υπάρχει μεγαλύτερη τρέλλα από την παράξενη μανία μας να κινηθούμε τις χμιαρές μας. Μά μήπως μπορούμε να κάνουμε κι' αλλιώς; Η ζωή μας είναι μια σειρά από άπρόοπτα γεγονότα και κανείς μας δεν ξέρει ποτέ ποιά θα είναι το τέλος του...

Ζούσα λοιπόν μια εύτυχισμένη ζωή, όπως συνήθιζαμε να λέμε, με τη γυναίκα μου και με το παιδί μου. Η Ματθίλδη, η γυναίκα μου, μ' έλάτρευε αληθινά και κάθε φορά που γύριζα στο σπίτι, κοιμασμένος από τις επισκέψεις μου στα νοσοκομεία και στους άρρώστους, μ' έβριγγε με τρυφερότητα μέσα στην αγάπη της, για να με κάνει να ξεχάσω την ισοκρίμια και τη μονοτονία της ζωής... Ο Ραούλ πάλι, το παιδάκι μας, ήταν ένα χαριτωμένο άγγελουδάκι, που έφερνε τη χαρά μέσα στο σπίτι μας με τις φωνές του και τα παιχνίδια του...

Μια ημέρα όμως η κακή μοίρα χτύπησε ξαφνικά στην πόρτα μου. Η Ματθίλδη έλαβε ένα τηλεγράφημα από κάποιο συγγενή της, που της άνηγγελε ότι ο πατέρας της και η μητέρα της δεν ζούσαν πια... Η άρρεσμή τους στη Βρετανία είχε άρπάξει ξαφνικά φωνιά κι' είχαν καεί κι' οι δυο τους, χωρίς να τους προφτάσει κανείς να τους σώσει. Το ξέλινο εκείνο σπίτι τους με τους μεγάλους άχυρώνες είχε καεί σαν πυροτέχνημα...

Η Ματθίλδη δεν μπόρεσε ν' αντέξει σ' αυτό το ξαφνικό χτύπημα. Έβριξε μια σπασματική κραυγή και την ίδια στιγμή σωριάστηκε άνασθητη μπροστά στα πόδια μου... Όταν συνήλθε, δεν γνώριζε πια κανένα μας. Γελούσε μόνο παράξενα και μ' έβλεπε σαν να μ' έβλεπε για πρώτη φορά... Καταλαβαίνετε, κύριε, τι είχε πάθει... Η Ματθίλδη, η αγαπημένη μου γυναίκα είχε τρελλαθεί!...

Ότι κι' αν έκανα, έπιγαν όλα χαμένα... Κανένας ψυχίατρος δεν μπόρεσε να τη σώσει. Την έπαινε μια τρελλή χαρά που κατέληγε κατόπιν σε μια στυγνή μελαγχολία. Δεν έπαυε τίποτε, δεν μπορούσε να κοιμηθεί κι' όπως ήταν φυσικό, δέ μπόρεσε να ζήσει πολύ καιρό... Η Ματθίλδη εξαντλήθηκε σιγά-σιγά και πέθανε...

Έμεινα κι' εγώ μόνος με τον Ραούλ μέσα σ' ολόκληρο το σπίτι μου. Τα χρόνια περνούσαν μονότονα, ο γιός μου μεγάλωνε κι' εγώ έννοιωθα ότι γερονόνα κάθε ημέρα και περισσότερο... Η ζωή μου ήταν άχρηστη, γεμάτη πικρές αναμνήσεις και παλιές αλημονήτες χαρές. Ήμουν ένας δυστυχισμένος άνθρωπος, που ζούσε άκοιμητος χωρίς ν' ξέρει κι' έκινες γιατί...

Είκοσι χρονών ο Ραούλ άφησε το Πανεπιστήμιο και πήγε να υπηρετήσει την θητεία του. Μ' άφησε λοιπόν ολόμωγο και πιο πολύ δυστυχισμένο από κάθε άλλη φορά. Μά ήταν μοιραίο να συναντήσω τότε μια ημέρα την Ζανέττα...

Η Ζανέττα ήταν ένα όμορφο κορίτσι δεκαοκτώ χρόνων που το γνώρισα τυχαία σ' ένα νοσοκομείο. Ήταν άρρωστη από πνευμονία

κι' είχα αναλάβει την θεατεία της. Στην άρχή δεν πρόσεξα την όμορφη της. Προσπαθούσα με κάθε τρόπο να τη σώσω και στο τέλος το έπέτυχα και την έγλυτσωσα από τα νύχια του θανάτου.

Η Ζανέττα λοιπόν, ύστερα από λίγο καιρό, άρχισε πάλι να ξαναπαύει το ρόδινο χρώμα της και η όμορφη της άρχισε να ξαναπαύει σαν ένα ύπεροχο τριαντάφυλλο. Αυτό το κορίτσι το είχα σπαθίσει τόσο πολύ, ώστε κάθε φορά που πήγαινα στο νοσοκομείο να το έβλεπα, μου και λίγα δροσερά λουλούδια... Η Ζανέττα έκανε σαν τρελλή από τη χαρά της και με μια παιδική άφελεια μ' άγγιζε και με φιλούσε...

Πολλές φορές της έκανα συντροφιά στον κήπο, ανάμεσα σ' άνομιές και λουλούδια που μ' έμεθυσαν με τις ερωτικές τους. Η Ζανέττα μου έλεγε ότι ήταν μόνη στον κόσμο κι' ότι δεν είχε καλύτερο φίλο από μένα... Καθώς βλέπετε, η γνωριμία μας αυτή ήταν μοιραία... Ύπαρχον πράγματα και περιστατικά που δεν μπορεί κανείς να τους δώσει καμιά εξήγηση...

Όταν λοιπόν η μικρή κι' όμορφη φίλη μου έγινε καλά, την έπαιρα στο σπίτι μου. Το κρεστάλλινο γέλιο της, η χαρά της, με έλανε ξανά και ξανά. Τόσο πολύ που έβγαλε πάντα η σκέψη μου περπατώντας... Η Ζανέττα έκανε σαν τρελλή, άνοστοδογούρε κι' πάντα, έσπασε όλες τις γενικές και μ' άφελεια, ξεφυλλίζοντας ένα λεύκωμα, όπως τις φωτογραφίες της γυναίκας μου και χωρίς να προσφάσω να της την πάρω από τα χέρια, την έκανε χίλια κομμάτια!...

Από εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι δεν με συνέδεε πια τίποτε με τα περασμένα. Η τρέλλα της αυτή μ' έλυνε το βέβαια στην άρχή, κι' η Ζανέττα ήταν τόσο χαριτωμένη, τόσο όμορφη, τόσο γοητευτική, ώστε μ' έκανε να ξεχάσω την παλιά ζωή μου. Έβρισκα έτσι άρετο καρδιά κι' όταν μου έγραφε ο Ραούλ ότι είχε τελειώσει πια την θητεία του και θα ξαναγύριζε κοντά μου, τις ένοιωθα άμείως ένα όμορφο διαμέρισμα σε μια ήσυχη συνοικία, γιατί δεν ήθελα να καταλάβω τίποτα ο γιός μου...

Ο Ραούλ όμως, όταν γύρισε, δεν άφησε να μαντέψει ότι κάτι είχε συμβεί στη ζωή μου. Κι' αυτό δεν ήταν δύσκολο, γιατί είχα αλλάξει τώρα πια. Δεν ήμουν μελαγχολικός όπως πρώτα και δεν έβλεπα τη ζωή μ' αποθαρρυνμένο και πένθιμο βλέμμα. Ήμουν χαρούμενος, ζωηρός, εύχρηστος... Ο γιός μου λοιπόν φάνηκε στην άρχή ότι προσπαθούσε ν' ανακαλύψει την αιτία αυτής της αλλαγής μου, γιατί έξακολουθούσε να λατρεύει τη μητέρα του. Καταλάβαινε ότι κατασκόπευε όλες τις κινήσεις μου. Φαινόταν όμως ότι στο τέλος θα θαύριζε, γιατί τον είδα να μ' έβλεπε με προσέγγιση πια όπως πρώτα... Εγώ τότε, τυφλωμένος από την έρωτά μου, δεν έδωσα καμιά προσοχή σ' αυτό κι' όμως αυτό ήταν το μοιραίο σημείο μου, όπως θα είδατε...

Επήγαινα κάθε ημέρα κι' έβρισκα τη φίλη μου, χωρίς φυσικά να υποπτεύομαι ότι μπορούσε να με απατήσει με κανέναν άλλον... Μά όπως είπα κι' έρωτευμένη, δεν άργησα να την ήλκωσω, χωρίς να ξέρω κι' εγώ γιατί και να θέλω να δεσμευθώ με το ίδιο τρόπο αν μου ήταν πάντοτε πιστή...

Μου ήρθε λοιπόν η τρέλλα να καταφύγω στο πιο εύκολο και στο πιο κοινό μέσο... Μου ήρθε λοιπόν η τρέλλα να καταφύγω στο πιο εύκολο και στο πιο κοινό μέσο... Μου ήρθε λοιπόν η τρέλλα να καταφύγω στο πιο εύκολο και στο πιο κοινό μέσο... Μου ήρθε λοιπόν η τρέλλα να καταφύγω στο πιο εύκολο και στο πιο κοινό μέσο...

Μια ημέρα είπα στη Ζανέττα ότι θα πήγαινα να επισκεφθώ κάποιο άρρωστο, μακριά από το Παρίσι κι' ότι θα έμενα εκεί πέρα τρεις ημέρες. Την άποχαρέρησα λοιπόν και... γύρισα στο σπίτι μου. Έπαισα στο κρεβάτι κι' αποκοιμήθηκα ήσυχος περιμένοντας να γυρίσω για να κάνω την ξαφνική έφοδο μου...

Τό βράδυ, λοιπόν, σηκώθηκα κι' έπειδή ήταν νωρίς, βγήκα να κάνω ένα μεγάλο περίπατο, να δεινίσω σ' ένα έστιατόριο κι' έβρα, κατά τα μεσάνυχτα, να χτυπήσω ξαφνικά στη πόρτα της Ζανέττας...

Θυμάμαι ότι η καλοκαιρινή εκείνη νύχτα ήταν έπτοχη... Ο κόσμος έγμιζε τα κέντρα, έβιθμος κι' εύχαριστούσε από τη ζωή. Η Ζανέττα, λοιπόν, έπέρασε χωρίς να τις καταλάβω και κατά τα μεσάνυχτα έτράβηξα κι' το σπίτι της Ζανέττας. Όταν έφτασα όμως έβριγα να την πάρω από τα χέρια, έβρα και πάλι που μου πάγωσε την καρδιά και μ' έκανε να τρέμω ολόκληρος από τη λύσσα μου. Πισό από τις φωτισμένες παλάμες είχα διακρίνει δυο σκιές!... Η μ' ήταν η Ζανέττα. Η άλλη ήταν η σκιά ενός άνδρος, που την κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά του!... Η Ζανέττα, λοιπόν, μ' άτατοσε... Ο άνδρας αυτός ήταν ο έραστής της!... Καταλαβαίνετε, κύριε, την

Ξεφυλλίζοντας ένα λεύκωμα, έβριξε τη φωτογραφία της γυναίκας μου...

ΠΡΩΤΑ ΝΟΒΕΛΛΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΤΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ο μυθιστόρημα και το διήγημα, τα δημιουργήσαν οι άρχαίοι Έλληνες στους τελευταίους αιώνες της προχριστιανικής εποχής και στους πρώτους της χριστιανικής. Από όσα έργα έγραψαν αυτοί έχουμε σήμερα μερικά, όπως τα «Αιδιποτιάς» του «Ηλιόδορου», «Τα κατά Σανδρίπην και Κλειτοφάντα» του «Αχιλλέα Τάππου», «Τα κατά Ανθίαν και «Αδρόκωμην» του Σερβαντάντα του «Ερρίκου», «Τα κατά Χαιρέαν και Καλιόρην» του Χαρίωνα του «Αφροδισία», «Τα κατά Δάφνην και Λόγγον» και από κάποια άλλα κομμάτια τους μόνο η περιλήψη τους.

Το λογοτεχνικό αυτό είδος είχε τη συνέχειά του και στη Βυζαντινή εποχή με το μυθιστόρημα του Θ. Προδρομού, «Τα κατά Ροδάνην» και Δουκλή του Ευστάθιου, «Τα κατά» «Υμνών» και «Υμνών», «Εθνεγενεών», «Δροσίλλας και Χαρικλές» και του Μανασσή «Αιδιποτιάς» και Κλειτοφάντα και Χουροφάντα, «Βελλανδρος και Χουροφάντα» του Ροδάνη, «Υμνών» και Πλάτωνα «Πλάτωνα» κλπ., και από όλα τους ιστοριογραφικά έργα, πολλή αισθηματική.

Στη μεταβυζαντινή εποχή, δηλαδή σ' όλη την εποχή της Τουρκοκρατίας, το είδος αυτό δεν καλλιεργήθηκε καθόλου. Μόνον ο «Ερμολάος», το μεγάλο ιστοριογραφικό ποίημα του Κρητικού Βιτσέντου Καραφωλά, μπορεί να χαρακτηριστεί για μυθιστόρημα κι' η «Ωραία Βαρσοβιά» του Κρητικού Ν. Δομνιτικού για διήγημα. «Αλλά» άρα τέτοιον είδος δεν γράφτηκαν ίσαμε το 1792.

Τι μορφή μυθιστορήματος έχει κάπως το έργο του Νικ. Μανροφίδη «Ευδοκίαν», που είναι περισσότερο μια περιγραφή της έθνικης και κοινωνικής ζωής των ελληνικών χωριών στην εποχή της Τουρκοκρατίας. Το έργο αυτό γράφτηκε στην άρχή του αιώνα μ' επιπρόσθετο για πρώτη φορά μόνο στα 1800 και είχε καμιά και σ' άρχαία γλώσσα.

Στα 1790 ο Ρήγας ο Βελεστινλής τύπωσε το βιβλίο του που έχει τίτλο «Το Σχολείον των Ντελικών» «Ερωτών», ήτοι βιβλίο ήθικόν, περιέχον τα πενήντα συμπεριφορά των όμοιων γυναικών του Παρισιού, διακρινόμενα κατά τον παρόντα αιώνα. Έκεί γυμνάζει διαλεκτικά τον πρώτον μεταφρασθέν πατριώτη Ρήγα Βελεστινλή Θετταλό. Έν Βιέννη της εποχής 1790, Όπως φαίνεται από τον τίτλο του, το έργο αυτό έμε μεταφράσει από τα γαλλικά και για να έμεινε να μπορεί να χαρακτηριστεί σαν νεοελληνικό έργο. Το μόνο που πρέπει να προσέξουμε σ' αυτό είναι ότι έχει πολλά ποιήματα γραμμένα από «Ελληνες». Είτε ποιήματα Φαναριωτών ποιητών έρωτικά και από εκείνα που τα μάθαιναν πολλοί Έλληνες άνομιες και σε ξεχωριστά τετράδια και έκαναν κάποιες συλλογές, που τις έλεγαν «οστράκι α».

Ο Ρήγας μεταφράσει το έργο αυτό, έπειδή, καθώς το λέει στον πρόλογό του, είχε την ιδέα, ότι για να μορφυνεται ο λαός, έπρεπε να έμειναν τα βιβλία διασκεδαστικά.

Στα 1792 όμως τυπώθηκε ένα βιβλίο, που αυτό πια μπορούμε να πούμε την πρώτη δοκιμή νεοελληνικών διηγημάτων. Είναι το βιβλίο που έχει τίτλο «Ερωτός Αποτελέσματα», ήτοι ιστορία ήθικος και πολιτικός τραγούδι. Τυπώθηκε κι' αυτό στην Αδριανούλη. Άρα προετοιμάσαμε για να περιγράψουμε το περιεχόμενό του, είναι

το ίδιο, εκείνη τη στιγμή... Είχα θυσίασει τα πάντα σ' αυτή τη γυναίκα, κι' όμως εκείνη, όχι μόνο δεν έννοιωθε τίποτε για μένα, παρά έμεινε να είναι άλλον:

Εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσα πια να συλλογισθώ τίποτα και μόνο το ξέρο τι κάνω, έβγαλο το περιστροφικό μου κι' έπυροβόλησα με το σπίτι του άνομίου...

Όταν έμεινα πάλι στην άρχή, η Ζανέττα τα χέρια και ν' άφελος προς τα πόδια μου, ότι άκουσα τη Ζανέττα να σίγη με σπασματική κραυγή... Τα πόδια μου τα τρέχα σαν τρελλός και γύρισα στο σπίτι μου, για να μην έμεινα ήσυχος και να μ' άρεσε να συνεχιστώ τις σκέψεις μου.

Τα πόδια μου έμειναν έτσι ως μισή ώρα, όταν ξαφνικά άκουσα να χτυπήσει στην πόρτα μου. «Α! κύριε!... Πώς μπορεί να ξεχάσω ποτέ να έμεινα που παρουσιάστηκε τότε μπροστά στα μάτια μου;... Μου έμεινε να πω στον Ραούλ, το γιό μου, καταματωμένο και νεκρό σ' ένα νεκρό!...

Αλλάς ήταν ο μοιραίος έραστής της Ζανέττας, χωρίς να ξέρω, χωρίς να το υποπτεύομαι!...

Ότι κι' αν είπα άδικα είναι πια περιττό... Καταλαβαίνετε τον πόνο μου... Είμαι τώρα ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου και η μόνη μου παρηγοριά είναι ότι δεν θα μπορούσα ν' αντέξω πια χωρίς μένα σ' αυτή τη φυλακή!... Ο θάνατος θα έμεινε γρήγορα να με ληστούσε!...

Κι' ο γιατρός Μερλιέ έμεινε το πρόσωπό του μέσα στα όχρα κι' έμεινε χωρίς να ν' άρχισε να κλαίει σιωπηλά, προφέροντας με ραβδόφονη τον δόγμα του παιδιού του... ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

ανάγκη να είπαμε λίγα λόγια για το συγγραφέα του.

Πολλοί πιστεύουν ότι συγγραφέας του είναι ο «Αθανάσιος Παλλίδας», ο περίφημος Γιαννιώτης λόγιος και δημοτικιστής, ο δάσκαλος και φίλος του ποιητή Ι. Βαλαρά. Πρώτος που βεβαίωσε τέτοιο πράγμα είναι ο «Αγγλος Γλώσσος» στα 1882. Μά όταν προσέξει κανείς στο πνεύμα του βιβλίου και σ' όλο το περιεχόμενό του θα νοιώσει άμείως ότι τέτοιο βιβλίο δε μπορούσε να το γράψει ο Παλλίδας, έπειδή δεν ταυριάζει καθόλου και στην άσθηματικότητα της ήθικης του και στις ιδέες του και σ' όλο το χαρακτήρα του άδικα και στη γλώσσα. Έξον όμως απ' αυτά, ο συγγραφέας των «Αποτελεσμάτων» του «Ερωτός», μάλα για μερικά καθέκαστα της ελληνικής ζωής στην Πόλη και δίνει και πληροφορίες για την Πόλη σαν άνθρωπος που γεννήθηκε κι' έζησε πολλά χρόνια σ' αυτή και που γνώρισε καλά τους Πολίτες, ενώ ο Παλλίδας καθώς είναι γνωστό δεν έμεινε ποτέ στην Πόλη.

Άλλοι δέχονται, ότι το βιβλίο το έγραψε ο Ρήγας Βελεστινλής. Ο Π. Ματαράγκας μάλιστα στον «Παρασάσο» του, δηλαδή στην ποιητική ανθολογία, που τύπωσε, το λέει χωρίς καμιά επιφύλαξη πως το έγραψε ο Ρήγας. Μά κι' η γνώμη αυτή δε στηρίζεται σε καμιά θετική απόδειξη. Το μόνο που μπορούσε να άποστηρίξει μια τέτοια γνώμη είναι ότι μερικά από τα ποιήματα που άπάρχουν στο «Σχολείο των Ντελικών» «Ερωτών» άπάρχουν και στα «Ερωτός» «Αποτελέσματα». Μά τα ποιήματα αυτά δεν είναι του Ρήγα, αλλά Φαναριωτών στιχογράφων, καθώς είπαμε παραπάνω, και που είχαν διαδοθεί, πολύ σε όλους τους Έλληνες.

Πώς λοιπόν είναι ο συγγραφέας του; Στην πρώτη έκδοσή του βιβλίου, που έγινε στα 1792, άπάρχει κι' ένα «προοίμιο». Το προοίμιο αυτό έχει υπογραφή Ι. Κ. Έδω και τέσσερα χρόνια ή δεσποινίδα Κοιμητόγλου έφερε και χάρισε στην «Εθνική Βιβλιοθήκη» ένα αντίγραφο του βιβλίου άμορφοποιημένο σε μικρό σχήμα και καλοδεμένο. Είναι πιστό αντίγραφο της πρώτης έκδοσης. Στην άρχή-άρχή του αντίγραφου αυτού, που έχει και το προοίμιο με την υπογραφή Ι. Κ., ο παλιός λόγιος Μυρτίλλος «Αποστολίδης» έχει γράψει με το χέρι του μια σελίδα, όπου λέει, ότι ο Ι. Κ. είναι ο Ιωάννης Κοιμητόγλου. Και δίνει τις πληροφορίες ότι ο Ι. Κοιμητόγλου ήταν έμπορος Πολίτης, που έζησε στη Βιέννη μ' ήταν και λόγιος κι' έχει γράψει διάφορα έργα. Λόγιος ήταν άδικα κι' ο θείος του, Κοιμητόγλου κι' αυτός, που έζησε στη Βιέννη κι' έμπορεύονταν έκανε όλη η οικογένεια Κοιμητόγλου το έμποριο των «αμβάδων». Κάτω από τις πληροφορίες του «Αποστολίδη» άπάρχει μια άλλη σημείωση, που λέει ότι το χειρόγραφο αυτό βρέθηκε μέσα στα βιβλία του Ιωάννη Κοιμητόγλου. Καθόλου παράξενο λοιπόν ο Ι. Κ. να είναι ο Ιωάννης Κοιμητόγλου, συγγραφέας του βιβλίου και το χειρόγραφο να είναι το πρωτότυπο από όπου τυπώθηκε το βιβλίο.

Το νόστιμο είναι ότι πολλοί βάζουν συγγραφέα του βιβλίου τον τυπογράφο Παναγιώτη, έπειδή άργότερα στα 1816 το έμειναν αυτός στη Βενετία κι' άλλοι το νεότερο λόγο Ι. Βελουδι, έπειδή... σε κάποιο άντικειμενο είχε γράψει με το χέρι του κάποια σημείωση ότι το βιβλίο πρωτοτυπώθηκε στη Βιέννη στα 1792!

Όποιος κι' αν είναι όμως ο συγγραφέας του, ή ο Κοιμητόγλου, καθώς φαίνεται στο πλάνο, ή ο Ρήγας, ή κανένας άλλος, ή μόνη άξια του βιβλίου αυτού είναι ότι παρουσιάζεται σαν η πρώτη δοκιμή νεοελληνικών διηγημάτων. Για λογοτεχνική άξια του δε μπορεί να γίνει βέβαια κανένας λόγος. Είναι πιο χίλια κι' άπο το τίποτα, και για το περιεχόμενό του και για τη γλώσσα του. Χωρίς να κάνει κανένας τον πολύ άστυρο χροϊκό, μπορεί να το εισηγηθείται. Κι' όμως η άδρια έχει και κάποια νοστιμιά, αν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το δέξωμο αυτό σχήμα και να είπαμε ενόστιμη άδρια!... Αν έχει κανείς την άπομνη και το διαβάσει, θα γελήσει πολλές φορές χωρίς να θέλει με την κοινή άφέλεια του, με τις γλυκανάλατες των ήρώων του, με την έρωταπεία τους και με την τραγωδία τους.

Το βιβλίο έχει τρία διηγήματα, που ο συγγραφέας τα λέει «ιστορίες».

«Ιστορία πρώτη, περιέχουσα, τον έρωτόν έρωτα ενός Κωνσταντινουπολίτου». «Ιστορία δεύτερη, περιέχουσα τον έρωτόν έρωτα ενός Κερκυραίου δαγρονόμου του της Βενετίας πριόεως εν Κωνσταντινουπόλει». «Ιστορία τρίτη, περιέχουσα διάφορα έρωτα εν Ρωσία κομής Πολτάβας».

Τρεις ιστορίες όπου ο έρωτας, κ ε ρ ο υ ο β ο λ ο ς έρωτας δογιάζει.

Άξίζει ν' αντιγράψω ένα κομμάτι από την άρχή της πρώτης ιστορίας, έπειδή μ' άδνει όχι μόνο δείγμα της γλώσσας και της στιχογραφικής άκρίβειας του συγγραφέα, αλλά και κάποιες πληροφορίες για τις πνευματικές προτιμήσεις των γροιστημένων Έλλήνων της Πόλης στην εποχή εκείνη.

Αυτά όμως στο προσεχές β' και τελευταίο άρθρο μας για τα «Ερωτός Αποτελέσματα».

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΤΟ μεταξύ, τὸ Μαύρο Πουλί καὶ ὁ Αἰγαγρός συζητοῦσαν μέσα στὴ σπηλὴ χαμηλόφωνα. Τὸ Μαύρο Πουλί εἶχε συλλάβει ἕνα παράτολμο σχέδιο. Εἶχε σκεφθεῖ πὸς κάποιο ἀπρόοπτο περιστατικὸν θὰ ἐμπόδιζε ἴσως τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν χρυσοθηρῶν νὰ γυρῶσιν ἐγκαιρῶς στὸ στρατόπεδο. Ἦταν εὐκόλο λοιπὸν νὰ τοὺς παραφυλάξουν μερικοὶ Ἴνδοι καὶ νὰ τοὺς ἐπιτεθῶν ἔξαφνα. Κι' ἂν οἱ λευκοὶ ἀρχηγοὶ δὲν γυρῶσαν πρὶν νυκτώσει, οἱ Ἴνδοι θὰ ὁρμούσαν ἐναντίον τοῦ στρατοπέδου τῶν χρυσοθηρῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχαναν τὸ θάρος καὶ τὴν ψυχραιμίαν τους, βλέποντας δι' ἡσάν χωρὶς ἀρχηγούς.

Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτὰ, ἔπρεπε νὰ φύγῃ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο τους καὶ νὰ πᾶν νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους τους.

Τὸ Μαύρο Πουλί λοιπὸν ἤθελε νὰ μείνῃ αὐτὸς ὅλην τὴν νύκτα, γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τοὺς λευκοὺς, ἀδιαφοροῦντας ἂν αὐτὸ θὰ τοῦ στοίχιζε τὴ ζωή. Τί σημασία ἔχει γιὰ ἕνα Ἴνδον ἀρχηγὸ ὁ θάνατος, ὅταν τὸ αἷμα του χύνεται γιὰ τὸ καλὸ τῆς φυλῆς;

Ὁ Αἰγαγρός ἐπεδοκίμασε τὸ σχέδιον αὐτό, μὲ τὴ διαφορά, ὅτι ἀπαίτησε νὰ μείνῃ αὐτὸς ὅλην τὴν νύκτα. Δικαιολογοῦσε δὲ τὴν πρότασιν του, λέγοντας πὸς ἦσαν προτιμότερον νὰ κινδυνεύσῃ αὐτός, ἕνας ἄσχημος πολεμιστὴς, παρὰ ὁ ἄξιος ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ Μαύρο Πουλί δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἐνῶ οἱ δύο μεγαλόφθοι αὐτοὶ Ἴνδοι φιλονεικοῦσαν ποῖος νὰ θυσιάσῃ, οἱ χρυσοθηρὰ μετροῦσαν κι' αὐτὰ τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας πού περνοῦσαν, χωρὶς νὰ φαίνεται ὁ δὸν Ἑστεβάν. Βαθεῖα σιωπὴ βασιλεῖε σ' ὅλο τὸ στρατόπεδο.

Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ περίπου ὥρα, οἱ χρυσοθηρὰ εἶδαν τὸ Μαύρο Πουλί νὰ βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλὴ, νὰ κατεβαίνει τὴ βουνοπλευρά καὶ νὰ πλησιάζῃ τὸν ὄμιλον, στὸν ὁποῖο βοσκόντανε κι' ὁ Γομέζ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν τοῦ εἶπε τότε, ὅτι ἀφίνει ὡς ὁμοῦ τὸν σύντροφό του καὶ δι' ἐπὶ τὴν συνάντησιν τὰ παλληκάρια του. Ὑστερὰ ἐφυγε μὲ τὸ ἴδιον ἀδιάρκο ὕψος πού εἶχε καὶ ὅταν ἦλθε, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὴν περιέργειαν. Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στοὺς τέσσερες πολεμιστὰς του, τοὺς εἶπε δυο-τρία λόγια καὶ τοὺς εἶδε μὲ τὸ χερὶ τὴ σπηλὴ, ἔξω ἀπ' τὴν ὁποία καθόταν ὁ Αἰγαγρός, ἀκίνητος καὶ σοβάρος.

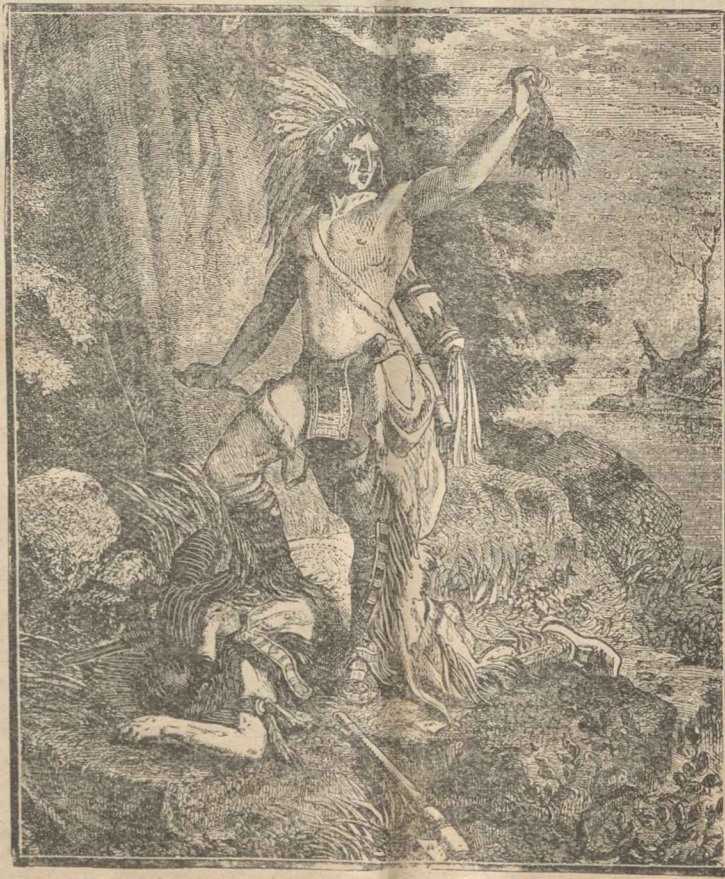
Σὲ λίγη ὥρα, οἱ λευκοὶ πού παρακολοῦθούσαν διὰς τῆς κινήσεως τοῦ Μαύρου Πουλίου, εἶδαν ἕνα ἀπ' τοὺς τέσσερες συντρόφους του νὰ φεύγῃ καλπάζοντας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι Ἴνδοι καθόντουσαν καταγής, κρατώντας τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων τους, ἡσυχῇ καὶ ἀμέριμνοι.

Ὡστόσο, ἡ ὥρα περιόριζε. Κόντευε νὰ νυχτώσῃ καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν χρυσοθηρῶν δὲν εἶχαν ἀκόμα φανεῖ. Ὁ Γομέζ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ, δι' οἱ Ἴνδοι τοὺς εἰκομῶσαν κάποιο ἀσχημοπαγνίδι. Εἶλεγε στοὺς συντρόφους τοῦ γιὰ νὰ τοὺς καθυσχάσῃ.

— Ἀφοῦ μένει ὁ Ἴνδος δέμος μαζί μας, τί φοβάστε; Ἡ ἀπαράξια του δὲν εἶνε ἀρετὴ ἀπόδειξις τῆς εὐλωπείας του;

Πράγματι, ἡ μαύρη σκὰ τοῦ Αἰγαγροῦ διακρινόταν ἀκόμα ἀκίνητη ἔξω ἀπ' τὴ σπηλὴ τοῦ δὸν Ἑστεβάν, μολοντὶ εἶχε νυχτώσει.

Τὴν θαθεῖα, τὴν νεκρικὴ σχεδὸν σιωπὴ πού βασιλεῖε στὸ στρατόπεδο τῶν χρυσοθηρῶν, τὴν δέκοσσε μονάχα τὸ ψιθυρτὸ κανεὶς λευκοῦ ἢ τὸ χαμηλόφωνο τραγοῦδι ἐνὸς ἀνησυχῶν συντρόφου του. Ὅλοι δὲ οἱ λευκοὶ δὲν ἔπαυαν νὰ ρίχνουν κάθε τόσο δύσπιστες ματιὰς στοῖς Ἰνδοὺς τοῦ Μαύρου Πουλίου πού ἐξακολουθοῦσαν νὰ καθόνται μπρὸς σ' ἄλογά τους, ἀκίνητοι καὶ γαλήνιοι.

Ὁ Αἰγαγρός ἐγδαρε τὸ κρανίον τοῦ Γομέζ καὶ τοῦ ἔβγαλε τὴν κόμη...

Παρ' ὅλα αὐτὰ, οἱ χρυσοθηρὲς εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν πὸς οἱ Ἰνδοὶ ξεμάκρυναν σιγά-σιγά. Ἰσως νὰ τοὺς φανόταν ἔτσι ἐπειδὴ αὐτὰ μεταξύ εἶχε σκοτεινιάσει καλὰ.

Ἐξαφνα μερικοὶ ἀπὸ τοὺς χρυσοθηρὰς νόμισαν πὸς εἶδαν νὰ σπρῶνεται σκῆλη. Ὁ Γομέζ τὸ ἐξήγησε αὐτὸ ὡς ὀπίστη ἀπάντησιν πρὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς συντρόφους του δὲν καθίστασε μὲ τὴν ἐξήγησιν αὐτὴ καὶ ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ γιὰ νὰ δι' ἐπὶ συνέβαινε. Περὶ τὴν καραμπίνα του καὶ ἔκανε μερικὰ βήματα μπροστὰ. Καὶ τότε βεβαιώθηκε πὸς οἱ Ἰνδοὶ εἶχαν πράγματι ἀπομακρυνθῆναι σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ σκοτάδι, ρίχνοντας στὸν ἀέρα ἄμμο γιὰ νὰ κρύβονται ἀπὸ αὐτὴν.

Ὁ χρυσοθηρὸς γύρισε ἀμέσως πανικόβλητος πίσω νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους του.

Ὅλοι ἀνησυχῶσαν τότε. Ἡ ἀναχώρησις τῶν Ἰνδῶν ἦταν καὶ σημάδι κι' οἱ χρυσοθηρὰ ἀνάγκασαν τὸν Γομέζ νὰ πᾶν νὰ ζητήσῃ σχετικὰ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Αἰγαγρό. Μὰ ὁ Αἰγαγρός προσέθετε πὸς δὲν καταλάβαινε τί τοῦ εἶλεγε ὁ λευκὸς καὶ τοῦ συνέστην ν' ἀνάγῃ φωτιά γιὰ νὰ δι' καλῶτερα τοὺς Ἰνδοὺς.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τοῦ πανούργου Ἰνδοῦ ἔκανε τὸ Γομέζ νὰ θυμῇ πὸς εἶχαν κἀκεῖν ὅλα τὰ ξερὰ ἔβλα τὴν προσηλυτικὴν αἰσὶν καὶ πὸς ληρονόησαν νὰ κόρνουν ἄλλα. Κρῶς ἰδὼς τὸν παρῶντα καθὼς θυμῆθηκε τὴν ἀσυγγνώστη αὐτὴ παράληψιν. Προσπαθῶν μὲν νὰ καθυστερήσῃ τὸν ἑαυτοῦ του μὲ τὴ σκῆλη πὸς ἡ ἀναχώρησις τῶν Ἰνδῶν δὲν θὰ εἶχε δυσάρεστες συνέπειαι, ἀπὸ κρατοῦσάντες ὁμοῦ ἕνα σύντροφό του.

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Γομέζ ἀποφάσισε νὰ ἐπιτελῇ αὐτοθῆτα τὸν Αἰγαγρό. Τοῦ εἶπε δι' ὅτι θὰ ἔστειλε ἔξω ἀντρες του νὰ τὸν ἀφρονέσιν—καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ προσέξῃ τὸν περιφρονητικὸν μωχρὸν πού ἔκανε ὁ αἰχμάλωτος. Πράγματι, σὲ λίγο, ἔξω λευκοὶ πῆσαν καὶ στάθηκαν γύρω ἀπὸ τὸν Αἰγαγρό. Ἐχῶν ἐντολή, νὰ τὸν σκοτώσιν, μολὺς θὰ ἔκανε τὴν παραμικρὴν ὑποτακτικὴν κίνησιν.

Κατόπιν ὁ Γομέζ σκέφτηκε νὰ στείλῃ μερικοὺς ἀνθρώπους νὰ νὰ κόρνουν ἔξω, γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀπονομήσιν του, τὴν ἀπονομήσιν αὐτὴ πού γινότανε τώρα τρομερὸς σύμμιχος τῶν Ἰνδῶν. Ἄν θὰ ἐπιχειροῦσαν οἱ ἐπιφρονοῦμενοι νὰ τοὺς ἐπιτεθῶν, τί θὰ ἔκαναν οἱ χρυσοθηρὰ στὸ σκοτάδι; Δὲν θὰ μπορούσαν νὰ κινήθῃ καὶ οἱ ἐχθροὶ θὰ τοὺς σφάζανε σὺν ἀγνίᾳ. Ὡστόσο, ἡ σκέψις αὐτὴ στέλοντας ἔστω καὶ λίγους συντρόφους του νὰ κόρνουν ἔξω, καὶ ἔαυθῆναι τὴ δύναμιν τοῦ μικροῦ στρατεύματός του, τὸν ἔκανε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασιν του.

Βαθὺ λοιπὸν σκοτάδι σκέπαζε τὸ στρατόπεδο τῶν λευκῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν τοῖμοῦσαν πᾶσι ὅτι αὐτὰ μὴ σὺν ἀπὸ τὸ φόβον τους.

Σὲ λίγο ὅμως, μερικοὶ παρῶντες θόρυβοι διέκρινον τὴν αἰσὶν. Ὅλοι νόμισαν πὸς ἄκουσαν γιὰ μιντοῖσματα ἀλόγων. Ὁ Γομέζ, μὲ τὰ νεύρα ἐρεθισμένα ἀπὸ τὸ ἀσάθημα δι' τοὺς ἀπελπίσας καὶ πρὸς κίνδυνον, πλησιάζει τὸν Αἰγαγρό, πού τὸν ἔταρνε γιὰ τὸν παραμικτὸν ἀσχημὸν καὶ τὸν ὁρμήναι σήμαινε ἐκεῖνος ὁ θόρυβος. Ὁ Αἰγαγρός ὅμως τὸν καθήκοντα.

Ὡστόσο, ὁ θόρυβος ἄκουσταν ὁλοένα καὶ πὸς ἐδιδόμην. Ἀλλ' οἱ χρυσοθηρὰ, παίρνοντας θάρρος δι' τὴν παρουσίαν τοῦ Αἰγαγροῦ, δὲν φρόντιζαν νὰ προετοιμασθῶν γιὰ μάχην. Τέλος, ὁ Γομέζ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς διατάξῃ νὰ πάσιν ἐπὶ τὰ πλά τους γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακόν, ὅταν ὁ Αἰγαγρός τοῦ ἔκανε νόημα νὰ πλησιάσῃ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κότταζε καλύτερα στὸν ὄμιλον. Εἶδα κι' ἐγὼ μερικὰ ἔξω καὶ καλπάζον. Τ' ἄλλα δὲν ἔχουν καλὰ βάλλαρηδες. Φαίνεται δι' τὴν ἡσυχίαν οἱ συντρόφοί μου. Δὲν φάνηκε ν' ἀνησυχῇς...

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ ἐπάρκασε τὸ Γομέζ καὶ τοὺς Μεξικανούς. Αὐτοὶ δὲ ἀπ' αὐτοὺς δὲν προσέβησαν σὲ τὸ σκοτάδι, δι' ὁ Αἰγαγρός ἔχε λύσει μὲ τρόπο τὸν λουρὶν καὶ τὸν μακρὸν τοῦ καὶ δι' εἶχε πᾶσι νὰ τοσκόμῃ πού κρεμότανε ἀπ' τὴν κομὴν του.

Ἐξαφνα τότε συνέβη κατὰ τὸν Γομέζ καὶ τοὺς Μεξικανούς.

Τότε οἱ Ἰνδοὶ, βλέποντας πὸς δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτε, παρῶντες ὅτι ἔχουν πρὸς τὸν Αἰγαγρό, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Μαύρο Πουλί, διευθύνθηκαν πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν χρυσοθηρῶν. Ἐλάχιστοι εἶχαν διασθεθῇ, καὶ τὰ κατέρρεαν νὰ γλιτώσιν ἀπ' τὴν σφαγὴ, χωρὶς σὲ βαθὺν ἀπὸ τὸν ὄμιλον. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν ἐξελθόμενοι νεκροὶ κατὰ γῆς, διὰ τὴν ἀπαισίαν ἀλόγων, χωρὶς μαλλιά, φρικτὰ ἀκρωτηριασμένοι. Μὰ ὅρα περίπου ὅστερ' ἀπ' τὴν πολύνεκρη αὐτὴ συμπλοκή, ἡ ἀπαισίαν τῶν λευκῶν, πού τοὺς εἶχαν βάλει φωτιά οἱ ἐχθροὶ, φώτιζαν ὅλο τὸν κάμπο, τὸν κάμπο πού ἀρχίζει ἀκόμα

Ἐξαφνα τότε συνέβη κατὰ

φύλασσε, κατὰ ἐφελκτικό:

Τὰ ἄλλα πού φανόντουσαν σὺν νὰ καλπαῖαν χωρὶς ἀναβάτες, βρέθηκαν ξαφνικὰ μὲ καθυλάρηδες, πού ἀνεπλήσαν κάτω ἀπ' τὴν καλὰ τῶν ὑποζυγίων, μὲ καθυλάρηδες ὀπλισμένους, πού ἀφῆσαν ἀπὸ πολεμικὸ μένος.

Ἦσαν οἱ Ἰνδοὶ, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τους τὸ Μαύρο Πουλί. Καὶ ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ στρατοπέδου τῶν λευκῶν ἀρχισε.

Ἀλλὰ ἀπὸ τ' ἄλλα ὁρμούσαν σὺν τυφλὰ πάνω στὰ χαρακώματα καὶ ἄλλα πρὸς τὸν ὄμιλον ἀπὸ τ' ἀμάξια. Θὰ εἶλεγε κανεὶς, δι' τὸ πνεῦμα τοῦ ὁλοῦ εἶχε ἔξαπλυνθῇ μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ στὸν κάμπο.

Ὁ Γομέζ ἀφῆλθας ἀπ' τὸ θυμὸν του, σήκωσε τὸ σπαθὶ του καὶ ὤρμησε νὰ χτυπήσῃ τὸν Αἰγαγρό. Ἐκεῖνος ὅμως τὸν πρόλαβε. Μὲ μιὰ ἀσφαλιστὴ κίνησιν, τράβηξε τὸ τοσκόμῃ του ἀπ' τὴ μέση του, τὸ σῆμα ἦλθε, τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ κι' ἔσχισε μ' ἕνα χτύπημα τὸ κρανίον τοῦ χρυσοθηρῶ ὡς τὰ μάτια. Ἐπειτα ἐγδαρε τὸ κρανίον του καὶ τοῦ ἔβγαλε τὴν κόμη, τὴν ὁποία ἐπέδειξε στοὺς συντρόφους του σὺν θαυμαστικῷ τρόπῳ.

Ἀφῆλθας ἦσαν ὁ τρόμος πού εἶχε κυριεύσει τοὺς λευκοὺς καὶ τὴν ξαφνικὴν αὐτὴν ἐπίθεσιν. Στριμώχθηκαν κοντὰ-κοντὰ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ σπῶνται τὸ σπαθὶ ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, νομίζοντας πὸς ἦσαν ἐχθροὶ. Εἶχε φτάσει ἡ τελευταία τους στιγμὴ. Μέσα οἱ ἄλλα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὰ τοσκόμῃ, τὰ δόρατα καὶ τὰ μαχαίρια τῶν Ἰνδῶν εἶχαν σκεπάζει τὸ χῶμα μὲ πτώματα. Τὰ αἷμα ἀπλάνωνται σὺν λίαν. Ὑπῆρχαν ἀκόμα μερικοὶ Μεξικανοὶ πού πολεμοῦσαν μὲ τὴν γενναίότητα πού δίνει ἡ ἀπαισίαν, μὰ οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτοὺς προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν μὲ μιὰ διεξοδὴ νὰ φύγουν καὶ νὰ γλιτώσιν ἀπ' τὸ μακελειό.

Ὅσα ἄλλα ἔμειναν στὸ στρατόπεδον ἦσαν κι' αὐτὰ σκοτωμένα ὅλα σὺν ἀναβάτες των.

Ἰστέπ' ἀπὸ λίγο, οἱ χρυσοθηρὰ ἀποσπάρθηκαν καὶ ἀπ' τὸ τελευταῖον χαρῶμα τους καὶ σκορπίστηκαν σὺν κάμπο. Ἡ ἦρτα τους δὲ ἦταν σχεδὸν ὀριζική, ἂν τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν ἔπαιρναν κάποιον ἐλπίδα, βλέποντας νὰ κατεβῶν καλπάζοντας ἀπὸ τὰ ὀμίλους βοτὰ καὶ καθυλάρηδες, ἀποκρινόμενοι ἀπὸ μερικοὺς φωνάδες. Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἐπιπλοκή θὰ ἀπορροῦσε ν' ἀλλάξῃ τὴν κατάστασιν.

Μὰ οἱ φωνάδες πού ἐξαγγέλιζαν καταρροῦσαν πρὸς τὸν ὄμιλον, ἐπειδὴ ἦσαν ἀκίνητοι νὰ φέρονται τὴν παραμικρὴν ἀντίστασιν μπρὸς τὴν ἡσυχίαν τῶν ἐπιπλοκῶν ἐπιφρονοῦμενων.

Τὸν κάμπο ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ἐκείνους καθυλάρηδες—πὺ δὲν ἀπορροῦσε κανεὶς νὰ τὸν διακρίνῃ κατὰ μέσιν τὸ σκοτάδι—κρατῶντας ἕνα τοσκόμῃ, πού τὸ εἶχε πᾶσι ὡς ἀπ' τὰ χεῖρα κανεὶς Ἰνδῶν. Ἦτοισι σχεδὸν στοῖς ἀναβόλῃς, σφάζει κάτω κι' ἀπὸ ἕνα ἡσυχῇ πᾶσι φωνὰ πού ἔφευγε τὸ β-αῖον του βορβορῶμενος κι' ἀπ' τὸν σύντροφό του.

Σὲ λίγο, τοὺς ἀπέλειπεν τὰ ἄλλα τῶν ἀνδρῶν, πού τοὺς εἶχαν ἀφῆσαν ἀπὸ παντοῦ.

Ἐξαφνα ὅμως, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο καθυλάρηδες, κεντρίζοντας τὸν ὄμιλον τοῦ μὲ τὰ σπῶνται του, πῆδησε πάνω ἀπ' τὸν ὄμιλον ἐκεῖνον φράγμα καὶ χάθηκε σὺν καπνὸς πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθῃ. Τὴν ἴδιαν στιγμὴν, κωνεγὲς θριάμβου ἔβαναν τοὺς ἀποκρινόμενους στὸ στρατόπεδο Μεξικανούς νὰ καταλάβουν πὸς οἱ καθυλάρηδες ἢ θὰ σκοτώθηκε ἢ θὰ πάσιναι αἰχμάλωτοι ἀπ' τοὺς Ἰνδοὺς.

Ἀπὸ τὴν ἡ τελευταία πράξις τῆς πολεμικῆς αὐτῆς τραγωδίας. Σὲ λίγο, οἱ πυροβολισμοὶ ἔγιναν πὸς ἀραιοὶ καὶ τέλος σταμάτησαν καθυλάρηδες.

Τότε οἱ Ἰνδοὶ, βλέποντας πὸς δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτε, παρῶντες ὅτι ἔχουν πρὸς τὸν Αἰγαγρό, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Μαύρο Πουλί, διευθύνθηκαν πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν χρυσοθηρῶν. Ἐλάχιστοι εἶχαν διασθεθῇ, καὶ τὰ κατέρρεαν νὰ γλιτώσιν ἀπ' τὴν σφαγὴ, χωρὶς σὲ βαθὺν ἀπὸ τὸν ὄμιλον. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν ἐξελθόμενοι νεκροὶ κατὰ γῆς, διὰ τὴν ἀπαισίαν ἀλόγων, χωρὶς μαλλιά, φρικτὰ ἀκρωτηριασμένοι. Μὰ ὅρα περίπου ὅστερ' ἀπ' τὴν πολύνεκρη αὐτὴ συμπλοκή, ἡ ἀπαισίαν τῶν λευκῶν, πού τοὺς εἶχαν βάλει φωτιά οἱ ἐχθροὶ, φώτιζαν ὅλο τὸν κάμπο, τὸν κάμπο πού ἀρχίζει ἀκόμα

Ἐξαφνα τότε συνέβη κατὰ τὸν Γομέζ καὶ τοὺς Μεξικανούς. Αὐτοὶ δὲ ἀπ' αὐτοὺς δὲν προσέβησαν σὲ τὸ σκοτάδι, δι' ὁ Αἰγαγρός ἔχε λύσει μὲ τρόπο τὸν λουρὶν καὶ τὸν μακρὸν τοῦ καὶ δι' εἶχε πᾶσι νὰ τοσκόμῃ πού κρεμότανε ἀπ' τὴν κομὴν του.

Ἐξαφνα τότε συνέβη κατὰ τὸν Γομέζ καὶ τοὺς Μεξικανούς.

Τότε οἱ Ἰνδοὶ, βλέποντας πὸς δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτε, παρῶντες ὅτι ἔχουν πρὸς τὸν Αἰγαγρό, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸ Μαύρο Πουλί, διευθύνθηκαν πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν χρυσοθηρῶν. Ἐλάχιστοι εἶχαν διασθεθῇ, καὶ τὰ κατέρρεαν νὰ γλιτώσιν ἀπ' τὴν σφαγὴ, χωρὶς σὲ βαθὺν ἀπὸ τὸν ὄμιλον. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν ἐξελθόμενοι νεκροὶ κατὰ γῆς, διὰ τὴν ἀπαισίαν ἀλόγων, χωρὶς μαλλιά, φρικτὰ ἀκρωτηριασμένοι. Μὰ ὅρα περίπου ὅστερ' ἀπ' τὴν πολύνεκρη αὐτὴ συμπλοκή, ἡ ἀπαισίαν τῶν λευκῶν, πού τοὺς εἶχαν βάλει φωτιά οἱ ἐχθροὶ, φώτιζαν ὅλο τὸν κάμπο, τὸν κάμπο πού ἀρχίζει ἀκόμα

Ἐξαφνα τότε συνέβη κατὰ

ἀπ' τὸ αἷμα τῶν σκοτωμένων καὶ τῶν ἐτοιμοθανάτων. Ἡ φλόγες αὐτὲς φώτιζαν πέρα στὴν κατασκήνωσιν τῶν Ἰνδῶν κι' ἕνα λευκὸ αἰχμάλωτο, δεμένο σ' ἕνα δέντρο, γύρω ἀπ' τὸ ὁποῖο σίφους ἀγρίων χόρευε ἕνα διαβολικὸ χορὸ.

Τὸ Μαύρο Πουλί κι' ὁ Αἰγαγρός καθόντουσαν κοντὰ-κοντὰ. Ἐμοιάζαν μὲ πνεύματα διέθρον καὶ ἐρημώσεως. Σάπαιναν καὶ οἱ δύο. Τέλος, ὁ Αἰγαγρός ἀποφάσισε νὰ μὴσῃ πρῶτος.

— Τί ἀκούει τώρα τὸ Μαύρο Πουλί; ῥώτησε τὸ σύντροφό του.

— Δυὸ φωνές, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός. Τὴ φωνὴν τοῦ πυρετοῦ, πού τοῦ καίει τὸ μεθούλι τῶν κοκαλίων του καὶ τοῦ λείει νὰ φωνάξῃ τὸν γιαντὸ τῆς φυλῆς. Καὶ τὴ φωνὴν ἐνὸς φίλου πού λείει τοῦ πληγωμένου ἀρχηγού: «Ἠσούχασε! τὸ χερὶ ἐνὸς φίλου θὰ σ' ἐκδικηθῇ».

— Πολὺ καλὰ! ψιθύρισε ἀτάραχα ὁ Αἰγαγρός. Ἀδριο τὸ προῖ θὰ πάω μαζί μου τριάντα ἀπ' τοὺς καλύτερους πολεμιστὰς μας καὶ θὰ σ' ἐκδικηθῶ!..Θὰ τρέξω νὰ βρῶ τοὺς τρεῖς κυνηγούς τῆς Ἀρχτοῦ.

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἐλνε ἀνάγκη τώρα νὰ ξαναγυρῶσινε στὸ προῖ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, πού στάθηκε διέθρον γιὰ τοὺς Μεξικανούς. Θὰ θυμῶναι ὁ ἀναγνώστης, δι' τὸ προῖ ἐκεῖνο, οἱ τρεῖς κυνηγοὶ πού σῶθηκαν ὡς ἐκ θαύματος πάνω στὸ κινούμενο νησί, τράβηξαν γιὰ τὴν Κοιλὰδα τοῦ Χρυσοῦ.

Φρικτὸ θέαμα τοὺς περίμενε ἐκεῖ.

Εἶδαν κόμης ἀνθρώπων κρεμασμένους ἀπὸ πασσάλους, καρφωμένους σὲ μικροὺς πυραμίδες. Τὰ φοικαλὰ ἐκείνα τρώματα στόλιζαν τοὺς πάσσους ἰθαγενῶν πολεμιστῶν. Ἀγρία, σαρκωδὲρα πουλιὰ πετοῦσαν, κροῖζοντας ἀπῶσα, πάνω ἀπ' τὸ ἔρημο ἐκεῖνο μαυσιλείο, σὺν νὰ ἤθελαν νὰ ζυγνῶσιν τοὺς νεκροὺς μὲ τὴν πένθημιν καὶ ἀνατοχαστικὴν μουσικὴν τους.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ, ὅταν βρέθηκαν κοντὰ στὴν Κοιλὰδα τοῦ Χρυσοῦ, ἀρχισαν νὰ ρίχνουν γύρω τους περίτρομα βλέμματα. Ὁ τόπος ἐκεῖνος τοὺς φανότανε φρικτός, σὺν κατοικία διαβόλου.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ ἀρχισαν τότε νὰ συζητοῦν ἂν ἔπρεπε νὰ τρέξουν νὰ γυμῶσιν τὶς τόσες τους χρυσοὶ ἢ νὰ περιμένουν νὰ φτάσῃ ὁ δολοφόνος τῆς μητέρας τοῦ Φαβίου, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶν. Μὰ ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Βουναροζέ, ἀποσπῶντας τὴν ἀκὴν τοῦ ἀποφῆ, ἕνα ἄγριο ἔμφροντο, πού ἔμοιζε μὲ τὸν βρόντο τοῦ καταραμένου, τὸν ἔκανε νὰ σταματήσῃ τρομαγμένος.

Ἡ φωνὴ ἐκεῖνη ἔμοιαζε σὺν νὰ βγῶναι ἀπ' τὸν τάφο τοῦ Ἰνδοῦ, δὲν ν' ἀπελπίσας τοὺς Μεξικανούς πού βεβήλωναν τὴν ἐρημότητα καὶ τὴν γαλήνην τοῦ μέρους αὐτοῦ. Ἀπερίσπαστη φωνὴ κυριεύει τοὺς κυνηγούς. Σήκωσαν τὰ κεφάλια τους καὶ κόνταξαν γύρω τους. Ψυχρὴ ζωντανὴ δὲν φανότανε.

Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ δὲν ἤξεραν πᾶσι τί ἐκεῖνη πού ἀκούσαν ἢ βραχνήμιος θηρίου.

Ὁ Φάβιος ὅμως, ε

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΓΥΡΙΣΜΟΣ

ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ στο μαρμαρίνο κάθισμά της, εκεί στην άκρη του γάρφαρου ρουακιού, που γλυκομουρμούριζε κυλώντας ανάμεσα απ' το άπεραντο πάρκο του άρχοντικού της, η Μίρα, στήριζε το μικρό της κεφάλιστρο στη μισοκλειστή παλάμη της.

Ρέβαιζε, βαθιά, άφηρημένη ή πεντημορφη ποιητικοπούλα...

Άμυλτος στο δροσερό γρασίδι, ο Λέων, ο συμπαθητικός, χλωμός Ιππότης με τόν όλοιο ήταν άρραβωνιασμένη έδώ και δυο μήνες...

Στέναζε κάθε τόσο απ' τόν καύμό του, τό θροισμένο τρελλά άρχοντοπούλου, γιατί τόση ώρα εκείνη δεν είχε άνοιξει τό στοματάκι της να τού πη μιιά λέξι. "Όλα του τά γλυκόλογα και τά διαταχτικά, ροβισμένα χάδια του, στά όλόμαυρα μαλλιά της και στά κρινόεικα γεράνια της, πήγαιναν τού κάκου...

"Άλλον συλλογίζεσταν ή καλή του Μίρα, και σ' άλλον πετούσε τόση ώρα ο νους της κι' ό λογισμός της!...

— Σ' άφίνο, Μίρα... Βλέπω πως ή παρουσία μου σέ στενοχωρεί και σέ κοιράζει... Άκόμη φαίνεται, πως δεν μπορώ νάδω τόν δρόμο, που θά με κάνει να μωό στην καρδιά σου... Γ' αυτό και στενάχω μάταια τόσον καιρό... Μά... ίσως... μπορεί... και να μη χωρούμε δ' ν' ό στην τρυφερή καρδούλα σου... "Ε;... Αυτό εινε, γλυκιά μου Μίρα;...

"Ετσι τής μουρμούρισε πονεμένα ο θλιμμένος Ιππότης, όρθιος τώρα πλά της και σκάνοντας τό άχρό του πρόσωπο στό δικό της, με έκφραση άπελπισμένη κι' έρωτηματική...

Η μαυρομαλλούσα άρχοντοπούλα τόν κιντάζε στα μάτια με στενοχωρία ζοφερή. Τόν λυπόταν με τήν καρδιά της τόν καλόμυθο Ιππότη, τόν τόσο άτυχο στην πρώτη του αυτή άγάπη, μά τί μπορούσε να τού κάνει;... Τόν άφησε λυπών να φύγη δροβός από κοντά της, δίχως να τού μιλήσει καν.

Η παρθενακή κι' άγνή καρδούλα της ήταν δοσμένη σ' άλλον—δριστικά κι' ολοκληρωτικά—πριν από μερικά χρόνια...

Ήταν χαρισμένη στον λεβεντόκορμο, λυόλογο κι' αίσθηρό Ροβέρτο, πιασιστή τού άρχοντα πατέρα της, τού πανίσχυρου φρονόδοχου μακαρίτη ντε Καρντιάν...

Από άπλός Ιπποκόμος άκάθι, στην ύψηλωση τού μακαρίτη, ο Ροβέρτος, διακρίθηκε τόσο για τήν θεοτέλεια άνδρεία του, και τήν άμειλχτη σκληρότητά του, σέ κάποια στάσι αματηρή τών κολλήγων τού κ. ντε Καρντιάν, όποτε έγινε έπειτα απ' τά γεγονότα αυτά τό δεξι χέρι τού άρχοντά του...

"Ετσι πολλές φορές τού δινόταν ή εύκαιρία να διασταυρώνεται με τό έξαισιο εκείνο λουλούδι—τη Μίρα—και συχνά ή πατιές τους άσταρψαν από τήν ξαγνή και βαθιά συγκίνησι, που τούς προκαλούσε αυτή ή στιγμιαία συνάντησί τους...

Μα γρήγορα ο Ροβέρτος έβαλε χαλινάρι άποαλένια, στους δειούς αυτός παλιούς της άνδρακής καρδιάς του. Έννοιωσε καθαρά και ξεστέρα τή άνιπέρβλητο έμπόδιο τούφραζε τό δρόμο, για τήν καρδιά της λατρετής του Μίρας, κι' άποφάσισε να παλαιώνη άγρια με τήν ψυχή του, ξεροζώνοντας από μέσα της κάθε κλίσι τρυφερή και κάθε αίσθημα άπαγορευμένο...

Η ταπεινή καταγωγή του τόν χώριζε για πάντα, απ' τή γαλαξοάματη εκείνη άρχοντοπούλα!...

Πονόβος φοιχτά και μάτων ή άτρουη στον κίνδυνο καρδιά τού Ροβέρτου. Ήταν καμώς μεγάλος ή άτυχη κι' άπελπισμένη αυτή άγάπη του. Κι' αντί να τόν παρηγορή ή βεβαιότητα, πως κι' ή Μίρα τόν λάτρεινε κυρτά, άντίθετα τό γεγονός αυτό άποτελούσε ένα άόμα μωρτίδιο για τήν ελληνική και τίμα καρδιά του...

Γ' αυτό, μη θέλοντας να καταχραστή τήν τυφλή εμπιστοσύνη τού ευεργέτου του κι' άρέντη του, προφασίστηκε—έδώ κι' έξη μήνες—πως ήταν άπαράτητη ή άπουσία του απ' τόν πάγο, για τήν έξόντωσι ληπορώων συμμοριών πουγαν παήσσει τις μακρινές επαρχίες τού μακαρίτη, και έβριγε για να τις νικήση...

Μα πήρε άδελά μαζί του τή χαρά και τήν εύτυχία της καλής του...

Οι μήνες κυλούσαν θλιβερά στον πάγο. Απομένει όλομύνησι με τή θλίψη της ή Μίρα, έσθιναν ήμέρα με τήν ήμέρα ή φλόγες τών όλοκάθαρων ματιών της, και χλώμιζαν και μαραινόντουσαν όμοια κα' τά τριανταφυλλένια μάγουλά της...

Σέ ποιόν να πη τόν πόνο της, ή άμοιρη άρχοντοπούλα!...

Στήν άρχή ο πατέρας της έβλεπε με μάτι άνιπάρτο τή δαίση αυτή ήθική και σωματική κούρασι της κόρης του. Μα δσο παρτίσι ο πατέρας, τόσο κι' ή Μίρα χειρότερη, ως που άνιπάρτος στί σκόρα πειά ο μαρκήσιος, κι' άκολονθώντας τή συμβουλή τού άφορητου γιατρού του, τήν άρραβώνιασε με τόν Ιππότη Λέον ντε Καρντιάν, που χαριτωμένο και ζήλευτο εύπατρίδη της Αύλης του...

Καθισούχασε πειά τή συνειδήσι του, ο μαρκήσιος ντε Καρντιάν, και παρατώντας τήν κόρη του, στό διπλό τώρα ψυχικό μαρτύριο τής άφροσύνησε ξανά στην πολιάσχηλη διοίκηση τών άπεράντων ταυρκικών του...

"Άρχισε κάπως να τό καταλάβή ο Λέων, πως δεν μύρισε καθόλου στην καρδιά της Μίρας, μα τό κατάλαβε έπιτέλους όλομύνησι εκείνη τήν άπαύσια μερα. Γ' αυτό, μόλις της μουρμούρισε τά βασανιστικά εκείνα, για τήν καρδιά του, λόγια, κι' έμεινε δίχως απάντησι έκείνος της, άποσύνηθηκε με θλιμμένη άξιοπρέπεια, και τήν άφησε μόνησχη δροβή, και με σκυμμένο τό λεπτό κι' άριστοκρατικό της κεφάλιστρο...

Πόση ώρα έμεινε ή Μίρα σ' αυτή τή θέσι;... Όχι κ' αυτή δεν ήξερε. Και ποιές κυρτές λαχτάρες σπάρωναν τά στήθη της τού άρχοντά;... Όχι κ' αυτό τό ήξερε όκρυβός. Όλόκληρη ή έπαυσι της παράδωσε σέ μιιά άλλάσχη άνεμοζάλη, που τήν προαλούσαν ριμς δυό δυνατά κι' άντιφατικά συναισθήματα...

Ναι, μυσόεισε απ' τή δαή της ψυχής της τόν έγωιστή και σκληρό καρδιο άγαπημένο της. Μα τήν άγαπούσε πάλι άνείπιστα, τήν λάτρεινε βαθιά, κι' ή τρυφερή καρδούλα της τού ήταν χαρισμένη αιδώματα, παντοταύτη αλύτρωτα...

— Άχ... Γιατί δεν έβρισκε, χρυσέ μου;... Γιατί δαίλιζε τόσο, μπρός στις τρυφερές κοιτοπάς, της άμοιρης αυτής άγάπης μας;... Τί κι' αν ένωθε καλά, πως δάταν αιδώ τη ή έννοιά μας;... Πως απ' έξόφλησε έτσι διαστικά τήν έννοια τού πατέρα μου, δίχως να παλαιώνη με τις παλιές του τις σκληρές και με τί σκεδιά του για μένα;... Μα άδωσέ με μιλώνω, άγαπημένο μου. Μήπως δεν τόν ξεροζώνω, τόν άναμωτο χρυσάφι τού πατέρα μου;... Μήπως δεν άναμωτο τού πατέρα μου, απ' τή χαλδώνη παλάμη του απ' τις άριστοκρατικές του τρυφερόσεις;...

Κάτι σαν κλάμμα μύου σκυλόνιος τό λεπτό της στήθος, τό λαφόνγι της συστάσεως απ' τήν άπαισία της...

Μα καθώς σύφθηκε με προσπάθεια στα κλονισμένα πόδια της τραβώντας για τήν αλλη τού πάγου, μαρμάρωσε ξαγνή απ' τήν άνειπώτη κατάπληξή της κι' απ' τή γλυκιά λαχτάρα της.

"Άλλοιόμο, όμως!...

Δέν ήταν χαρομένος αυτός ο γυρισμός του. Και τό σφιχτό άγκάλιασμα έκλεινε μιιά τόσο άπαύσια λαχτάρα, όποτε τρυμαγνέντα άπ' τήν άπαισία της Μίρας, άνοιγόμυλιν άνιπάρτος τά θιέρωτά της, και κάρφωσε τήν έρωτηματική ματιά της στα μάτια τού καλού της...

Κι' έκείνος της ψιθύρισε με θλιβερά, άπόκοιτη φωνή:

— Ηρόθα κονιά σου, Μίρα μου... Ήταν πακρός, άνιπάρτος, χαρισμός μας, και θάμουν νεκρός από καιρό, αν δεν με συγκρατούσε στη ζωή ή σκεψή σου... καθώς και μιιά... αιδώμνη έλπίδα... Τη λείψωσα όλα για μιιά, άγαπημένη μου κοινκίστα... Άλλοιόμο!...

Πριν από λίγη ώρα σοριόστικε συντόρμιμα μπρός στά πόδια μου, ή τελευταία αυτή έλπίδα που με κρατούσε στη ζωή!... Μια άπ' νιθίρες κατηγορηματικά τήν έννοιά μας ο πατέρας σου, και με ένωσέ στέλνει πάλι άμέσως σέ μακρινή και έκπινδυνή άποστολή...

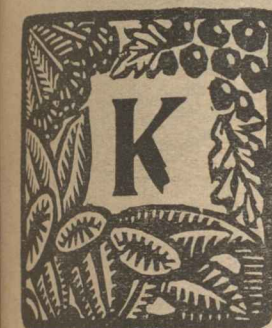
Η Μίρα δεν έδγαλε μιιά. Μονάχα της φράνξε πως και τρυφώσαν μέσα της, άνεπαρόφθота κι' άγιάτρευτα, και ξανασημασε πάλι τά γλυκά της μάτια με τέτοια σταθερά και φοιχτή έκφραση μέσους, ο Ροβέρτος έννοιωσε καθαρά τήν τρομερή σημασία τού έλπί...

ΠΑΝΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

ΤΟΥ κ. ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΡΟΥΠ)

(Γραμμένες για τό «Μπουκέτο»)

ΑΤΟΠΗΝ ο Γαβριηλίδης μετεφέρθη στού Συγγρού και άθωώθηκε τέλος απ' τό Κακουργιοδικείο Σύρου, όπου δικάστηκε, έχοντας συνήγορο τόν φίλο του Νικ. Δημητράκοπουλο και έκ της Σύρου τόν δικηγόρο Σαλταμπάσην.

Δέν ύπηρεζε, πιστεύω, στην Έλλάδα άνθρωπος περισσότερο λιποδίατος απ' τόν Γαβριηλίδη. Σπαρτιάτης αληθινός, Μπορούσε να ζήσει μ' ένα φασκόμυλο ή με πορτοκάλια μέρες και βδομάδες όλόκληρες. Τά πορτοκάλια μάλιστα στην έποχή τους, ήσαν ή μόνη του τροφή.

Άλλοι προτιμούσε κοιτόστροφες και γαιοφύτι, άλλοτε όμως ή δραστηριότητα, σνήσφες όσποια και κανένα αυγό, ποτέ όμως δεν έβλεπε στο στόμα του κρέας.

Όταν διάβασε σέ κανένα ξένο περιοδικό κάμμιά νέα θεωρία για τήν τροφή τού ανθρώπου, άμέσως ένγινετο ο πλέον ένθερμος της ιδέας αυτής προπαγανδιστής. "Άρ'όρα σχετικά στην «Ακρόπολη», διάτα προπαγανδιστική.

Άλλοι σπιοτούσε ριζοφαγία και ριζοκαλλιέργεια στα ύγρά εδάφη της Κασπίας κι' άλλοτε τή θεωρία τού Μετξικώφ για τή γαιοφύτι και παρότρυνε τόν κόσμο να τρώη γαιοφύτι.

Στατούσε τά δασηα, έγραφε σειρές άθρων για τή γαιοφύτι και τά καλά της κι' έτσι έγινε άφορμή να άρρηξή τότε ο πρώτος χορτοφαγικός σύλλογος, υπό τόν Γ. Φίλιππου και τό πρώτο χορτοφαγικό ξενοδοχείο κέντρο στη «Ακρόπολη» τού "Ανδρομίδα και κατόπιν τό "Ασπο τού Μεταξά. Σήμερα, χορτοφαγικά κέντρα βρίσκονται σέ κάθε δρόμο τών "Αθηνών, ίσως γιατί εινε...

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

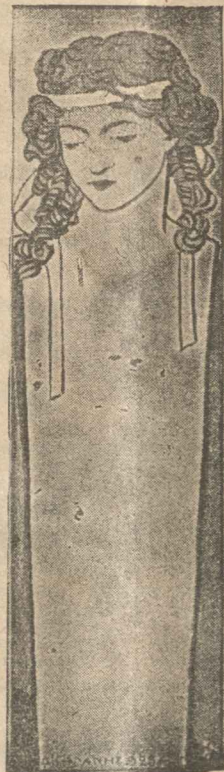
Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

Ο Γαβριηλίδης ήταν άδυσώπητος έχθρός της κρεοφαγίας, και τής όποιος έγραφε συχνότατα στην «Ακρόπολη» και στην όποια απέδιδε όλες τις άρρώστειες τού κοινού και όδους τόν καρκίνο. Ουδέποτε έδοκιμάσσε τό κρέας.

Κι' όμως μ' όλες τις προφυλάξεις του, μ' όλη τή χορτοφαγία τή φροντοφαγία και τή γαιοφύτι, είχε τό άπαιγμα να προσβληθή από καρκίνο και να πεθάνη απ' αυτόν.

Δεν κ' έγνώριζε τόν έχθρο του και όλόκληρα χρόνια έσπινε να τόν άποκαθάρνη με τή διαίτα.

πλουσίους και στα μεγάλα ξενοδοχεία. Έπειτα είχε απαγορευθεί απ' τό ύπουργείο ή από τόπου εις τόπον μεταφορά τροφίμων, για να έπαυκούν μόνες τους ή έπαρχίες, κι' έτσι είχε γίνει αληθινό πρόβλημα ή διαίτησι στην πρωτεύουσα.

Ευτυχώς τότε έδημιουργήθηκαν στην έπαρχία μας όί... ελουφάδες, μιιά νέα δηλαδή επαγγελματική τάξι τοπικών... λαθρεμπόρων, που κοιυβαλούσαν διάφορα προϊόντα στην Άθήνα και τά πουλούσαν κυρτά σέ καλές τιμές, κυρίως στα μεγαλύτερα ξενοδοχεία. Μ' αυτούς κατάφθονα να τού στέλνω άσφαλώς διάφορα τρόφιμα.

Η Ιστορία μάλιστα τών «λουλακάδων» έγινε άφορμή να μου στείλη ο Γαβριηλίδης τό έξης γραμματικό, λακωνικότατο, σαν τό άγγελμα τών παλαιών Σπαρτιάτων μετά τή ναυμαχία τού Λυσάνδρου:

«Φίλιπε Νάσο,

Φανές έτελειώσατον.

Απορίομες τί χοή φαγείν. Ρίξι μās έδωκαν τέσσαρες όνάδες, αλλά καθημερινό πλάφι, σίχεται και αυτό. Τσιγαρούν φρόντισε διά νέες φακές, αν δεν ύπάρχουν και αυτές, τότε ρεβίθια. Σε θέλω!

Γειά σου

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ»

Επίσης στους «λουλακάδες» χρεωστώ κι' ένα άλλο γραμματικό, που μου έστειλε ο Γαβριηλίδης τήν παραμονή τών Χριστουγέννων και που καθρεφτίζει και τήν οικονομική του κατάστασι στην έποχή αυτή.

ΣΕ ΣΑΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ,

Ἐσεῖς δὲν εἶσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως
δροσιά καὶ χάρι... Ἐκεῖνα τὰ καυμένα περνᾶνε ἓνα με-
γάλο μέρος τῆς ζωῆς τους δίχως καμμιὰ ὁμορφιά. Περι-
μένουν κάθε τόσο νὰ τὰ ντύσῃ ἡ Φύσις, ἡ καλὴ Μάννα
δλων μας μὲ λουλούδια καὶ πράσινα φύλλα γιὰ νὰ φα-
νοῦν πὼς ζοῦν καὶ νὰ χαρίσουν κι' ἐκεῖνα μιὰ ὁμορ-
φιά στὸ τοπεῖο ὅπου κάποια μοῖρα τὰ φύτεψε.

Ἐσεῖς δὲν εἶσθε δένδρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως
δροσιά καὶ χάρι... Ἀπ' ὅλα τὰ ὠραῖα πλάσματα ποὺ
ἐδημιούργησεν ἡ Φύσις, σεῖς εἶσθε τὰ πιὸ ἐλκυστικά.

Ἡ Γῆ παντοῦ στολιστῆκε σὰν πλοῖσις Κυρά...
μὲς στὸ μετὰξὶ μάγουσας ροδὶ τὴν ἔχει ντύσει,
στομένη μὲς στὰ πράσινα, φατνάει ἕλη χάρι
κι' εἰν' ἕλη χάρες κι' ὁμορφιὰς ἀλόγουρα ἡ Φύσις.

Σὰς στολίσσε μ' ἓνα σωρὸ χαρίσματα. Σὰς ἀφῆκε ὅμως
νὰ φροντίζετε μόνες σας νὰ διατηρῆτε τῆς ὁμορφιᾶς
σας καὶ νὰ τῆς συμπληρώνετε μὲ ἄλλα στολίδια, μὲ
ὠραῖα φορέματα.

Γι' αὐτὸ καὶ σὰς καλοῦμε σήμερα στὸ Ἀτελιέ
Μὲ τὸ ἀπαράμυλλο γούστο τῆς ἡ Κυρία Φορνάρο

Γυμνὴ ἀλόγουρα ἡ Γῆ, θλιμμένη ζωογραφία.
Δέντρα γδυτά, ξερόκλαδα δίχως δροσιά καὶ χάρι...
παντοῦ μαυρίλα, σκοτεινιά, δίχως καμμιὰ ὁμορφιά...
ὅλα τὴν ὅμην ἐρημιάς καὶ θλίψης ἔχουν πάρει.

σὰς μεταβάλῃ σὲ θελκτικὰ πλάσματα, γιὰτὶ μὲ
ὠραῖα φορέματα ποὺ θὰ σὰς ράψῃ θὰ λαμποκοποῦ-
σάν γοητευτικὲς Νεραίδες.

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις δὲν πρέπει νὰ σὰς κἀν
πιστέψετε πὼς πρέπει νάχετε γιὰ πάντα θαμμένη
ὁμορφιά σας. Μὴν ἀφίνετε τὰ παλὰ φορέματα νὰ
τενιάζουν τὴν γοητεία σας. Μὴν ἀπογοητεύετε
Ἐλάτε στὸ κατάστημά μας, ὅπου μὲ μικρὰς μετρη-
δόσεις θὰ σὰς ντύσουμε μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα
ρέματα ποὺ λαχταράτε.

Ἐτοὶ παρὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίσις, θὰ ἔχετε
μέσα ποὺ θὰ σὰς ἐπιτρέπουν νὰ δείχνετε τῆς
σιες χάρες σας καὶ νὰ προκαλῆτε τὸν θαυμασμὸ
ὅπως κάθε καλοντυμένη Κυρία, ὅπως κάθε
Δεσποινίς.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

12 ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12 ΤΗΛ. 23-221